

NHỮNG QUY TẮC VÀNG CỦA CUỘC SỐNG

- Những quy tắc vàng của cuộc sống -

Tác giả: Lại Thế Luyện

Nhà xuất bản Trẻ

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

- § [Lời giới thiệu](#)
- § [Những quy tắc vàng của cuộc sống](#)
- § [Điều gì là quan trọng ?](#)
- § [Ngọn lửa hạnh phúc](#)
- § [Quãng thời gian đẹp nhất!](#)
- § [Đừng đợi đến... ngày mai!](#)
- § [Đừng lo sợ vẩn vơ!](#)
- § [Vượt lên số phận](#)
- § [Giá trị của kỷ ức](#)
- § [Chào buổi sáng!](#)
- § [Chiếc bánh](#)
- § [Đừng ngại chinh phục thử thách](#)
- § [Bước ngoặt trong đời](#)
- § [Khi chiếc ly sẵn sàng đổ vỡ...](#)
- § [Đừng ngại dấn thân vào công việc!](#)

- § [Những bông hồng vàng](#)
- § [Những bước trưởng thành](#)
- § [Những kỷ niệm về chị tôi](#)
- § [Tôi tập đi xe đạp....](#)
- § [Quà tặng dành cho người biết ước mơ](#)
- § [Từ một ý tưởng ngời sáng...](#)
- § [Âm nhạc tuyệt diệu](#)
- § [Mỗi khoảnh khắc có thể là... mãi mãi!](#)
- § [“Thiên thần bé nhỏ” trong bệnh viện](#)
- § [Tôi đã làm được một chuyện... phi thường!](#)
- § [15 điều bạn ít nghĩ đến](#)
- § [Vững bước trên đường đời](#)
- § [Lời cam kết với chính mình](#)
- § [Từ ngày mai, tôi không còn tuyệt vọng nữa...](#)
- § [Đổi mới tâm hồn](#)
- § [Lòng tốt là vô giá](#)

Lời giới thiệu

Trong cuộc sống, mỗi chúng ta luôn phải đương đầu với biết bao nhiêu thử thách, âu lo, những bất trắc và cả những chuyện không mong muốn xảy đến mỗi ngày. Từ những năm tháng dài của đời mình, có khi nào bạn cảm thấy cuộc sống của mình chất chứa phiền muộn? Hoặc cũng có khi, cuộc sống của bạn chất chứa bao cơ hội, bao may mắn, thuận lợi, nhưng bỗng một ngày, tai ương ập đến, bạn bất chợt nhận thấy cuộc sống quanh mình trở nên xám màu? Công việc của bạn chẳng mấy tiến triển, thậm chí bế tắc? Hướng đi cuộc đời bạn trở nên mờ tối? Mỗi quan hệ

giữa bạn và người khác chẳng còn được tốt đẹp như bạn mong muốn? Bạn hoài nghi về ý nghĩa cuộc sống của chính mình? Và ngay cả khi cuộc sống của bạn là những tháng ngày phẳng lặng trôi đều đều, nhàm chán, chẳng có gì thay đổi đáng kể, có khi nào bạn băn khoăn về một cách sống sao cho mình có thể sống một cách cao thượng hơn, hạnh phúc hơn?

Liệu cuộc sống là những chuỗi ngày nặng nề, vô nghĩa, liên tục đến rồi đi, từ ngày này sang ngày nọ, tháng này sang tháng nọ, năm này sang năm nọ? Hay cuộc sống là chuyến hành trình mà trong đó, chúng ta được trải nghiệm, học hỏi rất nhiều điều có ý nghĩa, hữu ích, thú vị khác nhau... từ khi chúng ta bắt đầu có trí khôn cho đến ngày nhắm mắt xuôi tay? Và phải chăng, có rất nhiều câu hỏi tương tự những câu hỏi vừa rồi mà bạn không ngừng tự đặt ra cho mình?

Băn khoăn đi tìm câu trả lời cho những câu hỏi đó, tức là bạn đã tự đúc kết cho mình những quy tắc sống quý giá! Những quy tắc ấy chứa đựng thái độ ứng xử của chúng ta đối với cuộc sống, đối với người khác và đối với chính bản thân mình!

Chắc chắn rằng, cuộc sống của chúng ta không phải là chuỗi ngày trôi qua nặng nề, buồn bã một cách vô định. Cuộc sống có rất nhiều lĩnh vực tiên phong phú khác nhau. Mỗi lĩnh vực luôn chứa đựng những quy tắc vàng riêng của nó. Chúng ta có thể sống và dần dần trải nghiệm, khám phá và đúc kết nên những quy tắc vàng vốn có của cuộc sống! Nói cách khác câu trả lời sẽ đến từ chính cuộc sống của mỗi người.

*

* *

Tập sách này chứa đựng những câu chuyện, tâm sự của nhiều người, ở khắp nơi, ở nhiều cảnh ngộ khác nhau nhưng tất cả đều có chung một khát vọng sống một cuộc sống cao thượng hơn, hạnh phúc hơn! Chính điểm chung này đã cô đúc nên nội dung của tập sách.

Hy vọng “Những quy tắc vàng của cuộc sống” sẽ có tác dụng khơi nguồn cảm hứng, giúp mọi người chúng ta cùng chung tay góp sức, để tạo nên một cuộc sống hài hòa, đáng yêu và giàu ý nghĩa hơn!

Và sau khi đọc xong tập sách, đến lượt bạn, bạn sẽ là người tiếp tục tự đúc kết nên những quy tắc vàng trong hành trình bất tận của đời mình!

Những quy tắc vàng của cuộc sống

Hãy nhớ rằng, tự bản thân mình, bạn không thể:

- o Có đủ sức khỏe để lúc nào cũng có thể làm việc với niềm thích thú.
- o Có đủ giàu sang để đáp ứng mọi nhu cầu của bản thân.
- o Có đủ sức mạnh để đương đầu với mọi khó khăn và vượt qua nó.
- o Có đủ kiên nhẫn để theo đuổi đến cùng những mục đích cao đẹp.
- o Có đủ khôn ngoan để nhìn thấy những điều tốt trong mọi sự việc hàng ngày.
- o Có đủ tình yêu thương để chia sẻ mọi điều tốt đẹp và làm những việc hữu ích cho mọi người.
- o Có đủ hy vọng để xua tan mọi âu lo về tương lai.

Chính vì vậy, một quy tắc vàng của cuộc sống là bạn luôn cần phải biết yêu thương và hợp tác với nhiều người khác.

Điều gì là quan trọng?

Có một người thương binh cao tuổi sống ở ngoại ô thành phố. Ông làm nhân viên phục vụ trong trường đại học - nơi tôi vừa được tuyển dụng vào làm công việc giảng dạy. Công việc hàng ngày của ông là cắt cỏ, tưới cây, chăm sóc những bồn hoa, hồ nước... trong trường. Sáng nào cũng vậy, ông đón chuyến xe buýt đường dài gần hai mươi cây số, đến trường thật sớm, cặm cụi với công việc của mình. Đến chiều, ông lại lặng lẽ đón chuyến xe buýt về nhà. Công việc của ông thầm lặng, chẳng được mấy ai để ý, ngày nắng cũng như ngày mưa, từ ngày này sang tháng nọ, năm này qua năm nọ... Một nam đồng nghiệp làm việc lâu năm trong trường cho tôi biết, ông cụ đã làm công việc này ở trường từ hơn hai mươi năm nay rồi!

Bỗng một hôm, vào dịp đầu năm học mới, tôi nghe được tin ông cụ vừa trúng vé số. Số

tiền trúng vé số tuy không nhiều nhưng cũng đủ để ông có được một cuộc sống yên ổn, an nhàn trong những năm tháng cuối đời.

Người bạn đồng nghiệp của tôi chúc mừng ông và tỏ ý nói rằng anh thật buồn khi sắp tới sẽ phải chia tay ông cụ, có lẽ từ nay mọi người sẽ không còn được nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của ông bên những bồn hoa, cây cảnh nữa... Nhưng thật ngạc nhiên, ông đáp:

- Thầy cứ yên tâm! Tôi chưa nghỉ ngay đâu! Với tôi, được làm công việc này là một niềm hạnh phúc. Thầy biết không? Suốt một thời trai trẻ, tôi mong ước được học ở trường đại học nhưng ước mơ của tôi không thành. Từ chiến trường trở về, được làm công việc này ở trường suốt mấy mươi năm qua, tôi cảm thấy thật mãn nguyện... Còn gì hạnh phúc hơn khi thấy việc làm thầm lặng của mình có thể đem lại vẻ đẹp cho ngôi trường, cho thầy cô và các em sinh viên một không gian đẹp đẽ, giảm căng thẳng sau những giờ dạy và học. Tôi không mong mình trúng vé số đâu! Tôi chỉ thương những ông già bà cả ở tầm tuổi như tôi mà hằng ngày vẫn phải vất vả nắng mưa đi bán vé số nên tôi mua vé số giúp họ. Với tôi, có được số tiền trúng số này hay không cũng không hề làm thay đổi cuộc sống và công việc yêu thích lâu nay của tôi...

*

* *

Hạnh phúc của bạn tùy thuộc vào cách bạn “định nghĩa” về nó chứ không phụ thuộc vào nếp suy nghĩ thông thường của mọi người. Chỉ có bạn mới biết điều gì là quan trọng nhất đối với mình, khiến mình cảm thấy thật sự hạnh phúc trong cuộc sống!

Ngọn lửa hạnh phúc

Ngày xưa ngày xưa, có một người đàn ông nghe thiên hạ đồn rằng, ở xa thẳm trong rừng già có một ngọn lửa được gọi là “ngọn lửa hạnh phúc”. Nếu bất kỳ ai có thể lấy được ngọn lửa này và đem về nhà thì chắc chắn cuộc đời của người đó sẽ luôn gặp được nhiều niềm vui, hạnh phúc...

Người đàn ông quyết chí lên đường đi tìm “ngọn lửa hạnh phúc” để mang về thắp sáng căn nhà mình. Ông lên đường, đi mãi, đi mãi, cuối cùng ông cũng tìm thấy vị trí trong rừng - nơi

có ngọn lửa như lời thiên hạ lâu nay vẫn đồn đại. Ông vui mừng châm lấy ngọn lửa ấy và tìm cách mang về đến nhà mình. Trên đường về, người đàn ông cứ nơm nớp lo ngọn lửa sẽ bị tắt bất cứ lúc nào.

Một đêm lạnh lẽo, người đàn ông đang lầm lũi đi trên đường mòn trở về nhà, bất chợt ông gặp một người lạ mặt đang sắp sửa chết còng nằm giữa đường. Ông liền đem “ngọn lửa hạnh phúc” để sưởi ấm cho người lạ mặt đó. Rồi sáng hôm sau, ông lại tiếp tục lên đường trở về nhà mình.

Sắp về đến nhà, bỗng thời tiết thay đổi đột ngột, một cơn bão kinh khủng bất chợt ập đến. Lúc người đàn ông về được đến trước cổng ngôi nhà quen thuộc của mình thì cả ngôi nhà của ông đã bị đổ sập. Và cả “ngọn lửa hạnh phúc” mà ông cố gắng tìm cách gìn giữ bấy lâu nay cũng đã tắt ngấm...

Thế là công sức khó nhọc bao ngày tháng mới tìm được “ngọn lửa hạnh phúc” đến nay đã hoàn toàn tan thành mây khói. Người đàn ông tưởng rằng mình sẽ được hạnh phúc khi có ngọn lửa ấy... nhưng thực ra, chính ông bây giờ đang phải bắt tay vào dựng lại căn nhà cũng như phải đương đầu với biết bao khó khăn mà cuộc sống vừa mang đến cho ông.

Và người đàn ông ấy bất chợt hiểu rằng, thật ra thì chẳng hề có một ngọn lửa nào mang tên là “ngọn lửa hạnh phúc” cả! Mọi ngọn lửa trên cuộc đời này cũng đều như nhau cả thôi! Nhớ lại chuyến đi đầy khó nhọc của mình, người đàn ông bất chợt cảm thấy ấm lòng vì ít nhất ông đã làm được một việc tốt để đem lại hạnh phúc cho người khác!

*

* *

Hạnh phúc trong cuộc sống không tùy thuộc vào việc bạn đã tìm kiếm được bao nhiêu cho mình mà quan trọng hơn, đó là ở những gì tốt đẹp mà bạn đã mang đến cho người khác!

Quãng thời gian đẹp nhất!

Chỉ còn hai ngày nữa là tôi bước sang lứa tuổi 30. Là một phụ nữ, tôi đón nhận tuổi 30 của mình với tất cả... vẻ nghiêm trọng của nó. Tôi đang cảm thấy tiếc nuối cho quãng thời gian đẹp nhất của thời thiếu nữ đã trôi qua mà không bao giờ có thể quay trở lại được...

Theo thói quen, sáng nào tôi cũng thức dậy sớm, chạy ra công viên để tập thể dục trước khi đi làm. Ở công viên, tôi thường gặp một người bạn vong niên rất đáng kính, đó là ông cụ Nicholas. Năm nay, ông cụ đã 90 tuổi rồi nhưng trông ông lúc nào cũng hoạt bát, vui vẻ. Sáng hôm nay, lúc tôi vẫy tay chào ông ở công viên, bất chợt ông hỏi:

- Sao hôm nay trông sắc mặt của cháu không giống như mọi ngày? Chắc cháu đang có điều gì băn khoăn, lo lắng, phải không?

Tôi đành phải tâm sự cho ông nghe nỗi lo của tôi khi sắp bước sang tuổi 30 như thế nào. Thế rồi, bất chợt tôi nảy ra một câu hỏi để hỏi ông:

- Ông ơi! Trong cuộc đời ông, ông cảm thấy khoảng thời gian nào là đẹp nhất?

Ông cụ trả lời ngay:

- Joe à! Khi còn là một cậu bé mới được sinh ra ở Úc, ông đã sống một tuổi thơ êm đềm, được cha mẹ quan tâm chăm sóc, dạy dỗ... Đó là quãng thời gian đẹp nhất của ông! Khi ông đến tuổi đi học và ông được đến trường để học hỏi những tri thức mới mẻ. Đó là quãng thời gian đẹp nhất của ông! Khi ông có được một công việc và có thể kiếm tiền bằng sức lao động chân chính của mình. Đó là quãng thời gian đẹp nhất của ông! Khi ông gặp bà nhà và phải lòng bà ấy, rồi kết hôn, sống chung dưới một mái ấm gia đình. Đó là quãng thời gian đẹp nhất của ông! Khi ông có con, được nuôi dạy các con mình và nhìn chúng lớn lên từng ngày. Đó là quãng thời gian đẹp nhất của ông! Và Joe này! Khi ở độ tuổi 90 như thế này rồi, ông vẫn còn mạnh khỏe! Ông vẫn còn có những người bạn tốt như cháu. Ông vẫn còn có thể sống vui vẻ, chan hòa với mọi người. Đây cũng chính là quãng thời gian đẹp nhất của ông!...

*

* *

Vậy thì, bạn thân mến! Đừng bao giờ tự hỏi quãng thời gian nào trong cuộc đời mình là quãng thời gian đẹp nhất! Bởi vì, bất cứ quãng thời gian nào trong cuộc đời bạn cũng đều là “quãng thời gian đẹp nhất” cả!

Đừng đợi đến... ngày mai!

Anh rủ tôi đưa cho tôi chiếc hộp và bảo:

- Chiếc hộp này là của chị gái em, bây giờ em hãy nhận lấy!

Tôi run run khi đưa tay ra nhận chiếc hộp của chị mình từ tay anh. Đây là chiếc hộp mà từ những ngày còn sống, chị rất quý và luôn cất kỹ trong tủ. Chị đã ra đi chỉ sau một cơn huyết áp cao đột ngột. Tôi còn nhớ, đã có lần chị cho tôi xem chiếc hộp này, đó là chiếc hộp đựng những đồ trang sức quý giá của chị. Giờ đây, khi tôi mở chiếc hộp ra, dường như mọi thứ bên trong vẫn còn nguyên vẹn. Một sợi dây chuyền đeo cổ mà chị nói với tôi rằng sẽ cất kỹ nó và chỉ đeo vào dịp con gái lớn của chị lập gia đình. Còn kia là chiếc vòng đeo tay nam ngọc bích mà tôi nhớ có lần chị đã nói chị sẽ để dành nó đến ngày sinh nhật lần thứ 60 của chồng thì chị mới đeo...

Tôi nhắc lại những kỷ niệm ấy với anh, anh chỉ buồn bã thở dài và bảo:

- Chị đã sống suốt một cuộc đời vất vả. Những đồ trang sức anh mua cho chị, chị chẳng dám đeo. Rất nhiều lần, anh chỉ mong được nhìn thấy chị đeo trên cổ tay xinh xinh chiếc vòng ngọc lấp lánh mà phải vất vả lắm anh mới mua được để tặng chị... nhưng chị vẫn luôn cất kỹ để chờ đợi đến những dịp trọng đại của gia đình. Giờ đây, những gì chị ước mong mãi mãi sẽ chẳng bao giờ xảy ra được nữa, sau sự ra đi quá bất ngờ của chị...

Câu chuyện của chị tôi là tôi nhớ đến những thứ tôi cũng đang cố gắng “để dành”, những “dự định” còn đang bị nằm trong “ngăn kéo im lìm” của cuộc đời tôi. Tôi muốn hòa giải một số bất đồng, chút hiểu lầm lâu nay với một vài người bên hàng xóm. Tôi muốn đi thăm một người bà con ở xa... nhưng tôi cứ nuôi dự định đó mãi mà chưa làm sao thực hiện được. Tôi vẫn luôn tự nhủ, đợi đến khi nào mình sắp xếp được công việc của mình. Tôi còn có cả những ước mơ

cao đẹp và công việc từ thiện. Tôi dự định mình sẽ tham gia đội công tác xã hội, từ thiện ở địa phương sau khi tôi nghỉ hưu và có thời gian rảnh rỗi. Tôi còn ra nhà sách mua được cả một đống những tác phẩm hay ho nhất thế giới... nhưng tôi chỉ đem về liếc mắt cái bìa đẹp rồi cất vào tủ sách chứ chưa làm sao sắp xếp được thời gian để đọc và rồi lại tự nhủ “để đến khi về hưu” sẽ đọc. Tuy nhiên, đối với tôi, những điều này hiện giờ cũng vẫn chỉ là ước mơ thôi vì ít nhất tôi cũng còn gần hai chục năm làm việc nữa may ra mới đến tuổi về hưu.

Hóa ra, lâu nay tôi vẫn sống mà chẳng hề nhận ra khoảnh khắc hiện tại thật quý giá như thế nào và tôi cũng chẳng hề biết nâng niu nó. Lúc nào tôi cũng “để dành” mọi thứ. Dĩ nhiên, những thứ mà tôi “để dành” như thế cũng rất tốt đẹp. Tôi cứ cất giữ mãi những điều dự định tốt đẹp của mình trong ngăn kéo và đợi đến một ngày mai... nhưng tôi đâu có biết rằng, có thể ngày mai biết đâu chừng sẽ không còn đến tới nữa thì sao?

Cuộc đời của mỗi người chỉ những những bông hoa rung rinh, phảng phất hương thơm bay trong gió mà thôi nên chúng ta hãy trân trọng từng khoảnh khắc hiện tại của mình và sống thật hạnh phúc với nó. Từng giây phút sống, chúng ta phải luôn ý thức mình đang hít thở và luôn cố gắng làm những điều tốt đẹp chứ đừng chỉ biết “để dành” những kế hoạch, những dự định của mình. Nếu chúng ta cứ “để dành” mãi như vậy thì chúng mãi mãi vẫn chỉ là những “dự định” mà thôi, hoàn toàn không có gì là có thật cả!

*

* *

Đừng bao giờ nói “vào một ngày nào đó” hoặc “một ngày gần đây nhất”. Hãy loại bỏ những cụm từ đó ra khỏi cuốn từ điển của cuộc đời mình. Từ hôm nay, phải luôn tự nhủ với mình rằng, mình sống và quyết tâm luôn làm những điều tốt đẹp, như thế không còn có ngày mai!

Đừng lo sợ vẩn vơ!

Một lần nọ, có một người đàn ông tìm gặp thầy bói với ý muốn biết trước về tương lai của mình. Thầy bói khẳng định, ông ta này chắc chắn sẽ chết trong một tai nạn xe hơi. Tuy nhiên, thầy bói lại không thể nói chính xác tai nạn đó sẽ xảy ra vào lúc nào? Chỉ biết rằng, trong khoảng thời gian hai hoặc ba tháng sắp tới thì một tai nạn như thế chắc chắn là không thể nào

tránh khỏi.

Người đàn ông trở về nhà, vô cùng lo lắng. Ông tự trách mình vì sao lại tin lời thầy bói nói trong khi từ trước đến nay mình chẳng hề tin. Rồi ông tự nhủ, có lẽ một tai nạn như vậy sẽ chẳng xảy ra đâu! Nhưng rồi, có lúc ông lại nghĩ, biết đâu được, nhớ nó lại xảy ra thật thì sao?

Ngày qua ngày, rồi hai tháng trôi qua, người đàn ông sự hãi tự giam mình trong nhà và quả thật không hề có tai nạn gì xảy ra. Thế nhưng, ông vẫn không dám ra khỏi nhà để đi làm nhưng thường lệ bởi thời hạn ba tháng vẫn chưa hết. Ông quyết định giam mình trong nhà thêm một tháng nữa.

Ba tuần lễ nữa lại trôi qua, buổi sáng thứ Bảy, trong lúc người đàn ông đi từ phòng ngủ trên lầu qua cầu thang xuống nhà bếp để pha cà phê uống, ông nhìn thấy con mình đang bày biện la liệt đồ chơi dưới sàn nhà. Bất chợt, nhìn thấy chiếc xe hơi đồ chơi của con, ông ta phát hoảng và tìm cách bước qua một bên để tránh. Chẳng may, ông ta bị hụt chân và té từ cầu thang xuống, đập đầu vào tay vịn, ngã dưới nền nhà và phải đi cấp cứu...

*

* *

Bạn thấy không? Trong cuộc sống hàng ngày, nếu chúng ta cứ mang vác những nỗi sợ đó thì chẳng những chúng ta không giải quyết được chuyện gì cả, mà còn... gây thêm chuyện!

Câu chuyện có ý nghĩa nhắc nhở chúng ta phải biết cách tránh những nỗi lo sợ vẩn vơ trong cuộc sống. Thay vì cứ lo sợ vẩn vơ, chúng ta hãy nhìn những khía cạnh tích cực của cuộc sống để luôn sống bình an và hy vọng!

Vượt lên số phận

Mary có nước da trắng, đôi lông mi dài cong vút, đôi má hồng trông thật dễ thương. Lẽ ra, có bé hoàn toàn đủ điều kiện để được coi như một đứa bé bình thường nếu như em không có dị tật ở chân. Thế nhưng, khi vừa nhìn thấy em, những người lớn bên hàng xóm vội vã quay mặt đi, tỏ vẻ ghê sợ và họ vẫn thường dọa nạt, không cho phép con cái của họ kết bạn với em. Cha

mẹ của Mary chẳng bao giờ muốn nói về nỗi đau, về sự thiệt thòi ấy của con gái. Họ vẫn dè dặt nên nỗi buồn, lặng lẽ nuôi em lớn lên, cô gắng dành thật nhiều tình yêu thương cho em và luôn tìm cách tránh không nói đến những sự khác biệt của em so với những đứa trẻ bình thường khác. Hơn ai hết, họ luôn hiểu rằng, tốt nhất là tránh cho con gái bé bỏng của mình những nỗi tự ti, mặc cảm không đáng có.

Mary được cha mẹ gửi học trong trường khuyết tật, nơi có những thầy cô hết lòng tận tụy vì những trẻ em thiếu may mắn và những bạn bè cùng lứa tuổi có chung cảnh ngộ với em. Năm 13 tuổi, Mary may mắn trải qua một cuộc phẫu thuật thành công. Và thế là cha mẹ của Mary chẳng bao giờ phải nói với em về những khác biệt của em so với những đứa trẻ khác nữa, giờ đây Mary hoàn toàn lớn lên với đôi chân bình thường.

Mary lại được chuyển sang trường phổ thông để học cùng với những em học sinh bình thường khác. Lúc này, em mới hiểu được rằng, có một thế giới trẻ em hoàn toàn khác so với thế giới trẻ em mà lâu nay em vẫn sống. Em nghĩ về các bạn cũ của mình và thấy thương các bạn quá! Em chợt nảy ra ý tưởng, cần phải làm một điều gì đó để giúp những bạn chẳng may rơi vào hoàn cảnh ấy...

Hiện nay, Mary đã tốt nghiệp đại học và trở thành phóng viên đài truyền hình. Cô luôn quan tâm đến những chương trình giúp đỡ những trẻ em bị khuyết tật. Truyền hình là một phương tiện rất hữu ích để kêu gọi những tấm lòng tốt của xã hội ngày càng biết quan tâm và có cái nhìn nhân ái hơn với những trẻ em khuyết tật. Hạnh phúc của Mary là qua công việc, cô có dịp được góp sức mình giúp đỡ rất nhiều trẻ em còn kém may mắn hơn mình.

- *Cố gắng thắp sáng một ngọn nến thì tốt hơn là cứ ngồi đó mà nguyên rửa bóng tối!* - Cô tâm sự
- Chính vì vậy, tôi có thể dành phần lớn tâm trí của mình cho công việc này!

Thông qua những chương trình truyền hình của cô, xã hội cũng ngày càng biết quan tâm hơn đến trẻ em khuyết tật. Hàng ngàn trẻ em khuyết tật đã đón nhận được những tấm lòng quan tâm từ khắp nơi...

Mỗi khi Mary đi ra ngoài đường, hầu như mọi người đều nhận ra cô phóng viên duyên dáng trong chương trình liên quan đến trẻ khuyết tật vẫn phát sóng hàng tuần trên đài truyền hình.

Họ vẫy tay chào cô, mỉm cười và nói rằng cô đã làm được những công việc rất có ý nghĩa. Nhưng họ hoàn toàn không hề biết rằng, chính cô trước đây cũng là một đứa trẻ bị khuyết tật.

*

* *

Số phận bất hạnh có thể đè bẹp ta, khiến suốt đời ta trở thành kẻ vô dụng.

Thế nhưng, số phận bất hạnh cũng có thể là cơ hội tuyệt vời cho ta, để ta càng thêm cố gắng vì những mục đích cao cả hơn bình thường gấp nhiều lần. Những công việc ấy sẽ nâng cao cuộc đời chúng ta lên!

Giá trị của ký ức

Jani - đứa cháu ngoại 3 tuổi - đã giúp tôi tìm thấy câu trả lời mà bấy lâu nay tôi chưa tìm ra... Đó là dịp tôi ghé lên thành phố để thăm nhà con gái mình. Buổi chiều, tôi đi dạo bộ qua công viên và dắt theo cháu Jani. Công viên tuyệt đẹp với những ngọn đồi nhỏ phủ đầy bóng cây, những thảm cỏ xanh típ tắp.

Jani thích chạy nhảy và tôi ngồi trên một băng ghế để ngắm nhìn cháu. Ở nơi đây, thoát khỏi những tiếng xe cộ ồn ào, tôi có thể ngồi thảnh thơi và hòa mình vào thiên nhiên, để rồi cảm nhận được một cảm giác bình yên không sao diễn tả được!

Trong khoảnh khắc, tôi nhớ về ngôi nhà nơi thôn quê của mình. Tôi nhớ lại lý do vì sao mà trước đây vợ chồng tôi đã quyết định mua căn nhà ấy. Suốt một thời gian dài, chúng tôi đã từng mơ đến một ngôi nhà yên bình ở vùng quê cho đến khi chúng tôi phát hiện ra ngôi nhà này. Lúc đó, nó chỉ là một ngôi nhà cũ nằm giữa nông trại, cách thành phố ba tiếng đồng hồ xe hơi, Tôi nhớ, lần đầu tiên đi xem ngôi nhà, tôi đã ưng ý ngay và nói với anh rằng đây quả thực là một nơi rất tốt để vợ chồng chúng tôi sinh sống. Hầu như ngày nào cũng vậy, ít nhất tôi cũng nói với chồng không dưới ba lần cảm nhận của tôi về ngôi nhà mới:

- Shawn à! Em không thể diễn tả hết được sự mãn nguyện của mình nhưng đây quả thực là nơi ở mà em cảm thấy hạnh phúc nhất từ trước tới nay!

Ở ngôi nhà ấy, Shawn còn bắt tay vào tạo dựng cho tôi một hhu vườn riêng. Tôi đặt tên cho khu vườn này là “Khu vườn bí ẩn”. Bất cứ khi nào cảm thấy buồn bã, mỗi mệt, tôi thường đi dạo trong khu vườn của mình và cảm nhận được một cảm giác thật ấm áp, bình yên nhưng tôi không thể giải thích được vì sao? Bạn bè quanh nông trại thỉnh thoảng đến thăm vợ chồng chúng tôi, lúc đi dạo trong “Khu vườn bí ẩn”, họ cũng có cùng cảm nhận tương tự như vậy!

Còn giờ đây, tôi đang ngồi trong công viên và cảm nhận được cảm giác bình yên, thanh thản giống như trước đây. Đã khá lâu rồi, kể từ ngày Shawn mất, tôi sống trong tâm trạng nặng trĩu đau buồn, chẳng còn quan tâm đến khu vườn của mình nữa và hoàn toàn đánh mất cảm giác bình yên, thanh thản...

Tiếng cháu gái tôi gọi từ đằng xa:

- Bà ơi! Bà xem này, cháu bắt được con bướm!

- Jani, lại đây với bà! - Tôi gọi nó lại và đặt con bé ngồi trên lòng mình. Jani ngoan ngoãn ngồi nghe tôi kể chuyện về những ký ức tươi đẹp mà tôi đã trải qua trong thời gian ông ngoại của cháu còn sống như thế nào... Và có một cái đó thanh thản bình yên lại trở về trong tôi, tựa như ngày nào...

*

* *

Dù cuộc sống của chúng ta có trải qua những nỗi buồn, đau khổ, mất mát, chúng ta đừng quên lưu giữ cho mình những ký ức tươi đẹp. Bởi vì những ký ức tươi đẹp có khả năng xoa dịu tâm hồn của bạn!

Chào buổi sáng!

Cách đây không lâu, tôi tham dự một khóa học ở Nhà văn hóa Phụ nữ nói về “Tâm quan trọng của thái độ sống”. Diễn giả có lần nói rằng nếu muốn duy trì được một thái độ tích cực trong cuộc sống thì mỗi sáng thức dậy, bạn hãy tự nhủ với chính mình rằng: “Hôm nay, mình đang bắt đầu một ngày mới thật tốt đẹp” và cũng đừng quên nói với người thân của mình như vậy!

Đường như sáng Chủ nhật nào cũng vậy, cả nhà tôi đều đi siêu thị trễ hơn so với dự định chỉ vì thói lề mề của cả vợ lẫn chồng, đến nỗi khi đã ngồi lên xe rồi mà những tiếng càu nhàu, cằn nhằn, bực dọc lẫn nhau vẫn còn liên tục kéo dài cho đến tận cổng siêu thị mới thôi.

Sáng Chủ nhật hôm nay, tôi quyết định dậy sớm, soi gương và tự nhủ với mình rằng: “Mình đang bắt đầu một ngày mới thật tốt đẹp” ... rồi tôi cũng thì thầm vài tai chồng mình câu nói ấy. Anh vội mở mắt:

- Em vừa nói gì? Hôm nay, em... bị làm sao vậy?

Cảm thấy hơi buồn vì thái độ của chồng, tôi quay qua phòng con trai 5 tuổi, thằng bé vẫn đang ngủ nướng. Tôi thì thầm vào tai con:

- Dậy đi con, chuẩn bị đi siêu thị. Mẹ con mình đang bắt đầu một ngày mới thật tốt đẹp!

Thằng bé vâng lời, nó dậy ngay và tỏ ra vui vẻ, mau mắn chuẩn bị tóc tai, áo quần tươm tất để đi siêu thị. Tôi thì thầm nghĩ: “Mọi khi nó đâu có như vậy!”.

Lúc tôi quay lại phòng mình thì quả thật là không thể tin được, anh đã áo quần tươm tất từ lúc nào...

Đây là buổi sáng Chủ nhật đầu tiên mà cả nhà đi siêu thị thật đúng giờ, trong một tâm trạng thoải mái, vui vẻ...

*

* *

Giờ đây, việc thực hành câu “Hôm nay, mình đang bắt đầu một ngày mới thật tốt đẹp” đã dần trở thành thói quen tốt của cả gia đình tôi. Là một người làm mẹ, tôi hoàn toàn không còn phải lo lắng gì vì tật cứng đầu cứng cổ của con trai mình như trước đây nữa. Mỗi sáng thức dậy, tôi thường nhìn vào đôi mắt nâu của chồng và nói với anh câu nói ấy... rồi tôi cảm thấy trong lòng mình thật nhẹ nhõm, vui vẻ... Đã lâu lắm rồi, vợ chồng chúng tôi không còn những lời mỉa mai hoặc gây xích mích, bực bội với nhau như trước đây nữa!

*
* *

Chỉ một câu nói giản dị như vậy nhưng hiệu quả tác động đến thái độ sống của chúng ta thật tích cực. Bạn hãy thử xem!

Chiếc bánh

Một cậu bé than thở với bà nội về đủ thứ chuyện tồi tệ ở lớp học, ở nhà và cả những khó khăn trong học tập, những chuyện phức tạp, khó khăn khác trong cuộc sống... mà hàng ngày cậu phải đương đầu. Trong lúc đó, bà nội của cậu đang cặm cụi trong bếp để chuẩn bị nướng một chiếc bánh.

Bà nội nhờ cậu bé giúp mình một tay.

- Cháu lấy giùm bà chai dầu ăn nhé! - Bà nội nói.

- Vâng! Chai dầu ăn của bà đây ạ!

- Cháu thấy mùi vị của nó thế nào?

- Ôi! Khiếp quá! Mùi vị gì mà béo ơì là béo!

- Bây giờ cháu lấy cho bà mấy quả trứng và đập bỏ vào tô rồi quấy đều lên.

Cậu bé nhanh nhẹn giúp bà.

- Cháu thấy mấy quả trứng có mùi vị thế nào?

- Mùi vừa ngậy ngậy vừa tanh tanh, rất khó ngửi.

- Cháu có thích nếm thử bột mì không?

- Cháu thấy nó chẳng có mùi vị gì hấp dẫn cả, lại làm cháu suýt nữa bị sặc.

- Cháu thêm vào đây cho bà ít muối.

- Bà ơì! Muối sao mà mặn quá?

- Bây giờ, cháu rắc vào đây thêm một ít tiêu nữa.
- Mùi tiêu cay nồng làm cháu chảy cả nước mắt!
- Cháu nói đúng đấy! Nhưng nếu không có tất cả những thứ nguyên liệu như vừa rồi thì bà cháu mình không thể nào làm được một chiếc bánh ngon tuyệt như cháu đang thấy đâu!

*
* *

Vâng, cuộc sống của chúng ta cũng như vậy!
Chắc bạn đã từng rất nhiều lần than phiền về đủ thứ chuyện khó khăn, những sự vật, sự việc phức tạp mà bạn phải đương đầu hàng ngày, phải không?

*
* *

Mỗi sự vật, sự việc xảy ra hàng ngày trong cuộc sống quanh ta đều có lý do riêng và đều chứa đựng một ý nghĩa sâu xa của riêng nó. Liệu bạn cứ than trách về chúng hay là bạn biết sử dụng chúng như những thứ “nguyên liệu” cần thiết để làm nên “chiếc bánh” ngon tuyệt, tất cả đều tùy thuộc vào chính bạn mà thôi!

Đừng ngại chinh phục thử thách

Tôi là một diễn viên xiếc. Ngày nào tôi cũng tập đu đưa trên một mức xà treo cao ngất trên trần nhà. Tôi đương đầu với những khó khăn khi đu đưa qua lại trong khoảng không gian mà mức xà cao ngất ấy đã tạo ra cho tôi. Lúc mới đương đầu với thử thách đu đưa như thế này, tôi cảm thấy lo sợ biết bao. Phải cố gắng lắm, tôi mới tạo cho mình sự dũng cảm để tập đương đầu với những khó khăn đó. Càng về sau này, tôi càng quen dần với việc đu đưa trên xà treo và không còn cảm thấy lo âu về những mối hiểm nguy có thể xảy ra cho mình như lúc đầu. Bây giờ, thậm chí tôi còn có cảm giác hoàn toàn làm chủ động mình, không còn lo sợ gì nữa; dù vậy, tôi vẫn phải cẩn trọng vì chỉ một chút xiu sơ xuất thôi là tôi có thể phải trả giá bằng tính mạng của mình...

Thế rồi, đến một ngày, tôi phải luyện tập để đu đưa trên một mức xà cao hơn và nguy hiểm

hơn. Lâu nay, vốn dĩ tôi đã quen biểu diễn ở mức xà cũ nên giờ đây, mức xà mới quả là một thách thức mới khó vượt qua. Ở mức xà cũ, tôi tự tin và an tâm bao nhiêu thì với mức xà mới này, tôi cảm thấy bối ngỡ và lo lắng bấy nhiêu dù trước đây tôi đã biểu diễn trên mức xà cũ khá điêu luyện. Nhưng dù có bối ngỡ, lo lắng thế nào, tôi cũng không thể khước từ chuyện luyện tập. Tôi không thể bắt khán giả cứ phải xem mãi những trò biểu diễn cũ rích lâu nay. Hơn nữa, ở những gánh xiếc khác, các đồng nghiệp của tôi đã tiến xa hơn rất nhiều. Tôi nghĩ, chắc chắn là chính họ đã tự đặt ra những thử thách mới cho bản thân để mà cố gắng nên càng ngày họ càng đem đến cho khán giả những màn biểu diễn ngoạn mục. Đó là những màn biểu diễn mà hiện thời tôi không tài nào biểu diễn nổi!

Phải dũng cảm đương đầu với thử thách mới dẫu biết rằng nó chẳng đơn giản và dễ chịu chút nào. Rất nhiều lần, tôi ước gì mình có thể vứt bỏ quách mức xà mới “đáng ghét” này đi cho rồi! Cái cảm giác khiếp sợ cứ đeo đẳng tôi mãi. Thế nhưng, tôi lại tự nhủ, trước đây khi mình luyện tập đu xà lần đầu tiên, mình đã có kinh nghiệm gì đâu... mình đã từng cố gắng luyện tập, tự rút kinh nghiệm và mình đã thành công. Vậy thì lần này, ở mức xà mới này, tuy nó có khó khăn hơn nhưng mình tin là mình có thể luyện tập được. Hơn nữa, nhiều bạn đồng nghiệp khác cũng từng chấp nhận thử thách này trước mình và họ đã thành công thì tại sao mình lại không thể thành công kia chứ? Không! Nhất định mình phải làm được điều đó. Và biết đâu, ngay trong lúc mình đang cố gắng với mức xà mới này thì các bạn đồng nghiệp của mình ở những nơi khác cũng đã bắt đầu luyện tập những trò biểu diễn mới mẻ hơn, với nhiều thử thách nguy hiểm hơn và thú vị hơn nữa thì sao? Chỉ với những ý nghĩ đó, tôi tìm thấy động lực thúc đẩy mình luyện tập trước thử thách mới.

Tôi tâm niệm rằng: “Quá khứ huy hoàng đã qua mất rồi nhưng tương lai tươi đẹp thì vẫn chưa tới”. Điều này giúp tôi vượt lên chính mình của ngày hôm qua, để chinh phục những đỉnh cao thành công mới. Đó thực sự là những đỉnh cao xứng đáng để tôi chinh phục. Còn nếu như cứ mãi miết với những thành quả cũ rích của ngày hôm qua thì chắc chắn cuộc đời không thể nào vươn đến những đỉnh cao mới nào cả. Tôi chắc chắn một điều rằng, khi tự đặt ra cho mình một mục tiêu cao hơn để cố gắng thì điều đó cũng đồng nghĩa với việc tôi chấp nhận thử thách mới. Thử thách đó cũng đồng thời là cơ hội để tôi thăng tiến. Nếu không có thử thách, tôi không thăng tiến được. Nếu cuộc sống không đem lại những thử thách thì chính tôi, tôi phải tự đặt ra cho mình những thử thách mới để rồi đương đầu và vươn lên. Chấp nhận một thử thách mới tức là tự mang lại cho mình niềm tin mãnh liệt vào một ngày mai chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn, phát triển cao hơn hiện tại...

Cứ giả sử như tôi không dám chấp nhận những thử thách mới, tôi cứ bằng lòng mãi với những

kết quả đã đạt được thì những ngày vừa qua tôi phải sống chán chường như thế nào? Vẫn là những thói quen biểu diễn hàng ngày, không hề có một sự đột phá, cũng chẳng có gì được coi là mới mẻ. Và như thế, trong mắt khán giả, tôi còn có giá trị gì nữa? Họ sẽ đánh giá tôi là một kẻ kém cỏi, cứ biểu diễn đi biểu diễn lại những trò cũ rích. Những ngày sống như thế quả là một sự lãng phí vô lý, phải không các bạn?

Bây giờ tôi đã là một diễn viên thành công khi biểu diễn trên mức xà mới. Tôi thấy nhẹ nhõm, hạnh phúc vì những động tác biểu diễn điêu luyện, thuần thục của mình. Đây là kết quả của bao tháng, ngày luyện tập vô cùng vất vả cùng với bao nỗi hiểm nguy rình rập tôi từng giây, từng phút. Sự thành công nào cũng phải trả giá đắt... nhưng đó là một cái giá thật xứng đáng.

*
* *

Bạn thân mến ơi! Cuộc sống hàng ngày của mỗi người chúng ta cũng phải đương đầu với rất nhiều thử thách khác nhau trong cuộc sống. Đừng ngại những thử thách mới... vì đó là cơ hội để chúng ta không ngừng vươn lên!

Bước ngoặt trong đời

Tôi cùng một chị bạn đang vừa loay hoay làm cơm dưới bếp, vừa nói chuyện. Chúng tôi nói về sự thay đổi bước ngoặt trong cuộc đời. Đó là một đề tài quá quan trọng và thú vị mà bấy lâu nay tôi vẫn cứ mãi ngần ngừ, lưỡng lự, chẳng dám đề cập đến nó. Tôi đã đặt ra cho mình những mục đích lớn nhỏ trong cuộc đời và giờ đây, tôi đang cũng trao đổi những vấn đề đó với người bạn thân nhất. Giọng nói của tôi lúc này nghe sao có vẻ ngập ngừng. Tôi cảm thấy thật khó mà thay đổi đời mình với một bước ngoặt mới, thay đổi hẳn một quãng đời mà mình đã gắn bó suốt một thời gian dài từng ấy năm.

Tôi sẽ phải rời bỏ công việc ở công ty mà mình đã gắn bó suốt hai mươi sáu năm qua ư? Rời bỏ cả những người bạn đồng nghiệp quá quen thuộc, gắn bó với nhau như những người thân trong một gia đình mà hàng ngày mình vẫn gặp suốt “tám giờ vàng ngọc” ư? Rời bỏ cả nơi mình đã sống suốt một thời gian dài, nơi mình đã sinh con đẻ cái và đã từng nuôi dạy chúng lớn lên ư? Rời bỏ cả một cuộc sống mà lâu nay mình đã sống ổn định với mức thu nhập khiêm tốn hàng tháng nhưng đầu óc mình cũng đâu đến nỗi phải lo nghĩ nhiều? Tôi càng trao đổi với

cô bạn thân nhất của mình về dự định thay đổi cuộc sống sắp tới của mình thì một câu hỏi cứ vang vang lên trong đầu, đó là: “Mình đang làm điều gì thế? Và có thể mình sẽ thực hiện được những điều mình đang nghĩ không?”.

Lúc tôi còn đang vẩn vơ với cả một đống những ý nghĩ ngổn ngang như vậy thì cô bạn bỏ dở công việc trong bếp, đi lên phòng khách ở nhà trên. Chỉ một lát, cô bạn quay ngược trở xuống bếp và đưa cho tôi một gói nhỏ:

- Ta có cái này dành cho mi đây!

Rồi nó nghiêng nghiêng mái đầu, mỉm cười trong rất ngộ... Tội vội mở cái túi đó ra, bên trong chỉ là một tấm giấy bìa cứng có chép một bài thơ. Bìa thơ ấy viết như sau:

Hãy tin vào chính mình,

Tin vào ước mơ của bản thân

Có những điều tưởng như là không tưởng

Nhưng nó sẽ đến với bạn trong hiện thực ngày mai

Hay một ngày bất kỳ nào đó

... nếu như bạn dám đặt ra mục tiêu trước tầm mắt của mình.

Dù cho sông cạn đá mòn,

Ngày từng ngày,

Bạn hãy cứ kiên trì cố gắng với những mục đích lớn lao trong cuộc đời!

Hãy tin vào chính mình và kế hoạch của cuộc đời mình.

Nếu bạn nói mình “không thể” bạn sẽ chẳng bao giờ làm được điều mình mong muốn.

Trái lại,

Nếu bạn tin mình “Có thể”, chắc chắn bạn sẽ làm được thôi!

Giá trị cuộc đời không phụ thuộc vào chỗ bạn thất bại bao nhiêu lần...

Mà nó nằm ở chỗ bạn có dành được thành công cuối cùng sau muôn vàn thất bại,

Bởi vì cả tôi và các bạn, chúng ta chẳng bao giờ hoài nghi khả năng của chính mình.

Sau khi đọc xong bài thơ ngắn và giản dị đó, bất chợt mọi nỗi hoài nghi, lưỡng lự ban nãy của tôi đã biến đi đâu hết! Sự tự tin trong tôi lại được nhen nhóm lên. Tôi biết mình đã có một khát khao muốn thay đổi cuộc sống, muốn tìm đến một cuộc sống khác, khác với cuộc sống lâu nay mà mình đã sống. Tôi biết mình có một ước mơ và rất nhiều lần trong quá khứ, tôi đã để cho những ước mơ ấy ngủ quên trong sâu thẳm lòng mình rồi! Tôi đã từng đặt ra những mục đích lớn nhỏ trong cuộc đời nhưng rồi tôi cứ để những ngày sống trầm lặng nuốt lấy mà cho đến nay tôi vẫn chưa chịu bắt tay vào thực hiện những mục đích đó. Thật ra, cũng đã có nhiều lần tôi làm việc mà lòng vẫn nghĩ đến những ước mơ, những mục đích nhưng cũng lại nhìn thấy những trở ngại phía trước... và tôi không còn dám nghĩ nhiều đến những ước mơ, khát khao riêng tư ấy nữa. Tuy nhiên, trong con người tôi, trong tâm hồn tôi lại đầy những mâu thuẫn, tôi đâu có thể quên những ước mơ, những mục đích sống của mình và có lúc tôi lại tin mình sẽ có thể thực hiện được chúng. Thế đấy! Không chỉ riêng có mình tôi như vậy đâu! Các bạn cũng chẳng khác gì, mỗi người chúng đều mang trong mình những ước mơ, khát vọng cao đẹp và đồng thời, mang cả những âu lo, những ngán ngại về những trở lực đang ngăn cản mình ở phía trước, bạn có cảm thấy đúng như vậy không?

Trước đây, tôi đã nhiều lần đối mặt với những trở ngại, rồi tôi ngần ngại, tôi tạm ngưng lại, không dám nghĩ là mình sẽ tiếp tục cố gắng. Nhưng còn bây giờ, ngay bây giờ là lúc tôi phải quyết tâm cố gắng, không còn chần chừ được nữa, vì nếu không, cuộc đời của tôi có khác gì với cuộc đời tẻ nhạt hàng ngày của bao nhiêu con người bình thường khác?

*

* *

Thưa các bạn, tôi đã từng viết trang nhật ký nêu trên vào tối Chủ nhật, ngày 23 tháng 2 cách đây hơn mười năm, tức là ngay cái đêm hôm trước khi cả nhà tôi quyết định chuyển đến sinh

sống ở một địa phương khác. Bây giờ, những ước mơ mà hồi đó tôi nghĩ đến nay tất cả đều đã trở thành hiện thực!

Bạn có thắc mắc ước mơ của tôi là gì không? Tôi nghĩ, ước mơ của tôi là gì, điều đó cũng chẳng quan trọng với bạn vì mỗi chúng ta có những ước mơ riêng khác nhau. Điều quan trọng mà bạn cần thắc mắc, cần quan tâm bây giờ chính là ước mơ của bạn đấy!

Ngay bây giờ, bạn hãy tự hỏi mình những câu hỏi sau đây đi nhé!

*
* *

Ước mơ của bản thân mình là gì?

Liệu chúng có trở thành hiện thực được không hay chỉ là điều không tưởng?

Hãy tự mình đặt ra mục tiêu, xây dựng kế hoạch chi tiết cho mình,

Và không vội từ bỏ mục đích khi gặp phải những trở ngại.

Hãy vẫn cứ giữ vững niềm tin và cố gắng bền bỉ

Và một ngày mai, bạn sẽ ngạc nhiên về khả năng, về sức mạnh tinh thần, về những thành quả mà mình gặt hái được!

Khi chiếc ly sẵn sàng đổ vỡ...

Một ngày nọ, một nhóm sinh viên đến tìm gặp giáo sư và hỏi:

- Thưa thầy! Làm sao chúng ta có thể sống hạnh phúc được trong cuộc đời này? Cuộc đời mà chúng ta đang sống chứa đựng trong nó biết bao bất trắc. Chúng ta không thể bảo vệ được tất cả những gì chúng ta yêu quý. Chúng ta không ngăn ngừa được những tai ương, thảm họa đang rình rập. Chúng ta sẽ có cảm giác rằng cuộc sống thật đáng lo và vô nghĩa làm sao!

Giáo sư nghe vậy, cười sảng khoái, nhìn các sinh viên yêu quý và bảo:

- Này! Các bạn trẻ của tôi ơi! Sao mà sớm bi quan về cuộc đời đến thế?

Nói rồi, giáo sư đưa ra một chiếc ly thủy tinh rất đẹp đang dùng cắm bông hoa trên kệ sách, giờ cao nó lên cao và nói:

- Các em có thấy không? Có người học trò cũ đã gửi tặng thầy cái ly thủy tinh rất đẹp này. Trước đây, thầy vẫn dùng ly này để uống nước. Những lúc giảng bài ở trường về nhà, thầy vẫn thường ngồi nghỉ ngơi, uống nước và ngắm nhìn nó để rồi cảm thấy thanh thản, nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Thế rồi, có một ngày, chẳng may chiếc ly bị nứt ở mép trên nên không dùng để uống nước được nữa, thầy mới quyết định dùng nó làm cái bình để cắm bông như các em đang thấy! Hàng ngày, thầy vẫn để bình bông phía trên tủ sách, mỗi khi ánh mặt trời xuyên qua khe cửa sổ rọi sáng chỗ bình bông, chiếc ly thủy tinh này lấp lánh rất đẹp!

Bây giờ các sinh viên bắt chợt hiểu ra, cuộc đời mà chúng ta đang sống cũng giống như cái ly thủy tinh trong vắt rất đẹp kia. Chúng ta không biết ngày nào cái ly mà chúng ta yêu quý sẽ bị nứt vỡ nhưng dù nó có bị nứt vỡ đi chăng nữa thì nó vẫn đẹp và vẫn có thể tiếp tục trở thành một vật hữu ích!

Giáo sư nói tiếp:

- Ngay cả sau này, khi cái ly dùng để cắm bông này chẳng may vì lý do nào đó lại bị vỡ thì những mảnh thủy tinh vỡ cũng không đến nỗi hoàn toàn vô dụng và phải bỏ đi! Chúng vẫn có thể trở nên có ích dưới đôi bàn tay của một người thợ khéo léo hay một nghệ nhân tài hoa nào đó...

*

* *

Từ hôm nay, đọc xong câu chuyện này, chúng ta hãy biết ơn cuộc đời và những gì đẹp đẽ, quý giá mà chúng ta đang có trong cuộc sống! Dẫu chúng ta không thể biết trước và cũng không thể ngăn ngừa trước những bất trắc, hiểm họa nhưng dù hoàn cảnh có thế nào chăng nữa thì cuộc sống vẫn luôn chứa đựng trong nó nhiều vẻ đẹp khác nhau. Hãy tận hưởng những vẻ đẹp mà cuộc đời mang lại và quan trọng nhất là biết tận dụng ngay cả những bất trắc của hoàn cảnh để rồi nỗ lực làm nên những điều có ích!

Đừng ngại dấn thân vào công việc!

Đó là một anh chàng có gương mặt điển trai, được học hành tử tế và còn tỏ ra rất thông minh nữa! Anh chàng đã đạt được nhiều bằng cấp có giá trị ở những trường đại học danh tiếng nhưng vẫn luôn tự than thở rằng mình là một kẻ bất hạnh. Anh ta đang chán nản với công việc văn phòng nhàm chán hàng ngày. Không hài lòng về bản thân, anh thấy mình đã thất bại nhiều trên đường đời. Nhìn bạn bè xung quanh, anh chàng thấy có biết bao người lúc xưa học hành kém hơn nhưng rồi họ lại mạnh dạn hơn anh trên đường đời, dám xông pha, gánh vác trách nhiệm trong nhiều công việc mới mẻ và... đã thành công hơn anh!

Rất nhiều lần, anh ta thử cố gắng nhìn nhận lại chính bản thân mình. Anh ta đứng trước gương và nhìn sâu vào đôi mắt mình với hy vọng có thể nhìn thấy tâm hồn mình, vì như người ta vẫn thường nói: “Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn”.

Và một lần nữa, anh chàng ngạc nhiên khi nhận ra rằng, đôi mắt mình chưa có cái nhìn thực sự thiện cảm với người khác trong cuộc sống và đồng thời, trong đôi mắt của mình lại pha thêm một chút âu lo, e ngại, chưa dám bắt tay hợp tác với người khác. Đã lâu rồi, anh ngại ngần không dám dẫn thân vào những môi trường làm việc mới trong khi anh hoàn toàn có đủ khả năng để đảm nhận những công việc đó. Một mặt, anh tự cảm thấy mình chưa thực sự muốn góp sức cùng người khác và mặt khác, anh e ngại lòng bực ác của họ. Anh cảm nhận được rằng, dường như thoát nhìn bề ngoài, mọi người trong cơ quan có thể vồn vã chào hỏi nhau nhưng đằng sau những cử chỉ xã giao ấy còn có rất nhiều điều nói xấu, dèm pha lẫn nhau mà anh phải dè chừng, phải đề phòng, phải cẩn trọng từng chút, từng chút... Anh cảm thấy thật khó mà tìm được niềm hạnh phúc và cảm giác yên tâm trong công việc.

Nhiều lần, anh muốn từ bỏ công việc hiện tại để đi tìm một công việc khác, một môi trường làm việc khác: thú vị hơn và có ý nghĩa nhiều hơn. Điều này cũng có nghĩa là anh sẽ có nhiều cơ hội thăng tiến hơn nhưng đồng thời, anh cũng đang chuẩn bị dẫn thân vào phiêu lưu nhiều hơn và phải tự mình gánh chịu nhiều trách nhiệm hơn. Con đường mòn nhưng trong tương lai không xa, nó sẽ một đại lộ, thậm chí là một con đường cao tốc và anh âu lo khi nghĩ về đường đời sắp tới...

Suy nghĩ khá kỹ càng, anh quyết tâm dẫn thân vào công việc mới và môi trường làm việc mới. Ở đó, anh nhận rằng cuộc sống đang mở ra những cơ hội mới trước mắt anh. Những bạn đồng nghiệp mới của anh cũng rất thú vị. Anh hiểu ra rằng, công việc mới tuy gian nan vất vả hơn những cũng là cơ hội rất tốt để anh rèn luyện, thử thách chính mình để thành công. Ngay cả các đồng nghiệp trẻ của anh cũng vậy, ai cũng lo làm việc vì mục đích chung, chẳng còn thời gian dẫu mà ngồi lê đôi mách, mà nhiều chuyện. Thực ra, những người có tật nói xấu, dèm pha,

ghen ghét... lại thường là những kẻ kém cỏi trong công việc nên mới luôn phải lo đề phòng kẻ khác. Và khi phải mất thời gian để nói xấu và đề phòng kẻ khác như vậy, họ cũng đồng thời cũng tự đánh mất rất nhiều khoảng thời gian quý báu mà lẽ ra họ phải dùng để tích cực làm việc, để tìm cơ hội thăng tiến cho mình. Và cũng chính vì vậy, họ luôn trở thành những người thụt hậu, thua kém so với những người khác. Nói chung, họ là những kẻ đáng thương hơn là đáng trách! Và nếu trong một tập thể mà những kẻ như vậy đang chiếm số đông thì chắc chắn đó sẽ là một tập thể trì trệ và không thể nào phát triển được. Bây giờ, anh ta rất hài lòng về công việc mới vì anh đặt gập hái được nhiều thành công trên con đường nghề nghiệp và luôn cảm thấy hạnh phúc, yêu đời!

*

* *

Hỡi những bạn trẻ, đừng bao giờ ngại dấn thân vào công việc mới! Nếu tạm thời chưa may mắn gặp được một môi trường tốt để phát huy khả năng bản thân thì ít nhất chúng ta cũng có thêm được những kinh nghiệm quý giá; còn nếu vẫn mãi rụt rè không dám mạnh dạn dấn thân, chúng ta sẽ chẳng bao giờ làm được điều gì cả!

Những bông hồng vàng

Tôi bước đi trong siêu thị đầy ắp những món hàng hóa hấp dẫn mà trong lòng lại rất dỗi dưng, chẳng hề muốn mua bất cứ món hàng nào. Tôi không đói bụng, cũng chẳng có nhu cầu mua sắm bất cứ thứ gì trong lúc này. Nỗi đau vì người chồng yêu dấu qua đời khi anh ấy chỉ mới bước qua tuổi 37 vẫn chưa thể nguôi ngoai trong tôi. Đối với tôi, siêu thị này có biết bao kỷ niệm ngọt ngào. Chồng tôi, lúc còn sống, vẫn thường đưa tôi đi mua sắm đều đặn hàng tuần ở đây. Hầu như lần nào cũng vậy, anh hay giả vờ để lạc mất tôi ở đâu đó, để mắt tôi phải dáo dác tìm kiếm. Và có một lần, trong khi mãi miết tìm anh trong siêu thị rộng mênh mông và đông người như thế này, tôi phát hiện anh từ phía sau lưng. Hình như anh đang loay hoay tìm mua cho tôi một món đồ gì đó thật giản dị nhưng rất có ý nghĩa thì phải. Tôi còn nhớ, có một lần, anh quay trở lại với ba bông hồng vàng tuyệt vời và trao cho tôi. Tôi đón nhận ba bông hồng ấy và cười tươi, vô cùng sung sướng. Tôi không thể ngờ được ở nơi siêu thị đầy ắp hàng hóa như thế này, người ta vẫn bán những bông hoa hồng - loài hoa mà tôi yêu thích.

Nhưng từ khi chồng tôi qua đời, tôi chỉ còn biết lủi thủi đi mua sắm một mình nơi siêu thị rộng đến mênh mông này. Và trên đường về, tôi cũng chỉ lặng lẽ đi một mình với một vài món

đồ vớ vẩn nào đó mà thôi. Nhớ lại những ngày xưa khi được đi mua sắm cùng với anh, tôi cảm thấy sao mà vui vẻ, mà hạnh phúc đến thế! Còn bây giờ, mọi thứ đã khác hẳn khi không còn anh bên cạnh nữa. Ngày xưa, tôi vui vẻ cười đùa bao nhiêu thì giờ đây, tôi lại âm thầm, lặng lẽ suy tư và nhớ về anh nhiều bấy nhiêu.

Tôi quay trở ra quầy thịt bò. Ngày xưa, tôi đã chọn lựa những miếng thịt bò thật tươi để nấu những món ăn khoái khẩu của anh... Đột nhiên, một người đàn bà bước đến bên tôi. Bà ta có mái tóc vàng, dáng người mảnh và trông rất đẹp trong chiếc áo mềm mại màu xanh lá cây nhạt. Tôi nhìn để ý thấy bà mua rất nhiều thực phẩm. Bà ta chọn thịt bò, đưa cho nhân viên siêu thị rồi như vẫn muốn mua thêm. Trong lúc chờ đợi nhân viên siêu thị tính tiền, bà ta quay sang nhìn tôi và mỉm cười:

- Thịt bò tăng giá nhưng ông nhà tôi thích những món ăn có thịt bò lắm!

Tôi nhìn ánh mắt long lanh hạnh phúc của bà mà cảm thấy cổ họng của mình như nghẹn lại:

- Vâng! Chồng cháu cũng vậy, nhưng anh ấy đã mất cách đây một năm!

Nói xong, tôi ân hận tự hỏi vì sao mình lại dễ dàng thổ lộ nỗi buồn với một người xa lạ, tôi vội nói chữa:

- Bác mua thịt bò nhiều như thế này, cháu chúc bác và bác trai ở nhà có những bữa ăn thật hạnh phúc, bác nhé!

Người đàn bà gật đầu và tôi nhìn thấy trong đôi mắt ấy có những rung cảm thật sự. Bà chào tôi rồi qua quầy bên cạnh...

Toi cứ đi loay hoay mãi trong siêu thị như vậy khas lâu, chẳng biết nên mua gì nữa. Bất chợt, tôi thấy thấp thoáng bóng chiếc áo màu xanh lá cây nhạt từ xa hình như đang đi về phía tôi với cánh ta vẫy vẫy, càng lúc càng tiếng gần hơn. Trên tay bà là những bông hồng vàng rất đẹp. Trên gương mặt dịu dàng của bà là một nụ cười tươi sáng, rạng rỡ mà tôi chưa từng nhìn thấy bao giờ. Bà bước tới, ôm chầm lấy tôi, những giọt nước mắt cứ chực trào ra trên mi mắt.

- Những bông hoa này là của con! - Bà nói, trao vào tay tôi những bông hồng vàng.

Tôi ôm lấy bó hoa, mỉm cười hạnh phúc và cảm ơn bà. Tôi cảm thấy khóe mắt của mình ươn ướt. Bà lại ôm tôi một lần nữa và nhẹ nhàng hôn lên má tôi một lần nữa, rồi mỉm cười tạm biệt...

*
* *

Rất nhiều năm đã trôi qua kể từ ngày ấy, tôi muốn nói với bà rằng, việc làm của bà đối với tôi thật sự có ý nghĩa và những bông hồng vàng đó đã khiến tôi cảm thấy được chia sẻ nhiều lắm lắm? Thế nhưng, tôi vẫn không thể nói được vì chưa có dịp gặp lại bà. Tôi thầm nghĩ, chắc bây giờ bà đã là một cụ bà cao tuổi và đâu biết bó hoa ngày xưa có ý nghĩa lớn lao đến như thế nào? Bà cũng đâu biết chuyện chồng tôi ngày xưa đã tặng tôi những bông hồng vàng! Những bông hồng vàng của bà đã làm cho tôi cảm thấy mình không quá cô đơn và nỗi muộn phiền trong lòng tôi cũng được giảm bớt...

*
* *

Hãy cảm ơn cuộc đời về những gì bạn đón nhận được mỗi ngày. Và đồng thời, hãy cố gắng mang đến nhiều vui cho người khác, bởi vì niềm vui mà người khác cảm nhận được từ nơi bạn có thể lớn lao đến mức chính bạn cũng không ngờ!

Những bước trưởng thành

Ngày thứ nhất: Tôi đi trên đường, có một cái hố sâu nằm trên lối đi dành riêng cho người đi bộ. Tôi bị té xuống cái hố sâu đó. Tôi không leo lên được khỏi cái hố ấy. Nhưng đó có thể chưa phải là lỗi của tôi.

Ngày thứ hai: Tôi cũng đi dạo trên con đường ngày hôm qua. Tôi bị té xuống hố một lần nữa. Tôi vẫn còn kịp tự mình leo lên khỏi miệng hố, Nhưng đó đã là lỗi của tôi.

Ngày thứ ba: Tôi đi dạo trên cùng con đường đó. Tôi bị té xuống hố đó một lần nữa. Điều này đã trở thành một thói quen. Đó là lỗi trầm trọng của tôi. Và ngay lập tức tôi leo lên được khỏi miệng hố.

Ngày thứ tư: Tôi đi dạo trên con đường đó và nhìn thấy cái hố trên lối tôi đi. Tôi đã biết tránh cái hố và không còn bị té xuống đó nữa. Như vậy, tôi đã khôn ngoan và trưởng thành hơn một chút.

Ngày thứ năm: Tôi đi dạo trên một con đường khác, để học thêm những kinh nghiệm khôn

ngoan khác nữa!

*

* *

Và như vậy, mỗi ngày tôi càng trưởng thành hơn lên...

Những kỷ niệm về chị tôi

- Thừa mẹ! Con đi học về! - Tôi chào mẹ khi vừa về đến nhà và bước vào bậc cửa. Bình thường, mẹ luôn đáp lại lời chào của tôi, giục tôi đi tắm, ăn cơm và sau đó là làm bài tập. Nhưng ngày hôm nay thì chỉ hoàn toàn là sự im lặng...

Ngạc nhiên, tôi bước vào phòng ngủ của mẹ và chợt nhìn thấy mẹ đang gục đầu nơi chiếc bàn trang điểm, nước mắt giàn giụa trên má. Mẹ đưa tay kéo tôi lại gần, nhìn tôi và nói:

- Chị gái con vừa mất sáng nay!

Tôi đứng ngây người, mắt tròn tròn nhìn mẹ, không sao tin được sự thật mẹ vừa nói. Tôi mười tuổi và chưa hiểu hết về ý nghĩa của sự ra đi của chị tôi. Tôi chỉ mờ mờ hiểu rằng, rồi từ đây, tôi sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy chị nữa!

Tôi muốn làm cái gì đó để nhớ về chị giữa tình cảnh đau buồn này. Ngôi nhà sao mà trống vắng quá. Tôi chợt nhìn thấy chiếc cặp của chị để nơi chiếc bàn con trong góc phòng ngủ. Chiếc cặp hình chữ nhật màu nâu dường như đang nằm chờ chủ nhân của nó... Nhưng chủ nhân của nó sẽ chẳng bao giờ mở nó ra được nữa. Tôi chậm chậm mở nắp cặp ra. Mọi thứ bên trong được sắp xếp thật ngăn nắp. Những quyển sách bài tập được sắp xếp thành hàng, từng quyển một bên cạnh nhau. Những cuốn vở ghi chép và những cây viết chì đủ thứ màu thì được sắp xếp ở giữa. Sợi dây đeo trên vai chứng tỏ chị tôi đã đeo chiếc cặp này đến lớp nhưng vẫn chưa kịp mở nó ra thì chị đã mất. Tôi lấy mấy quyển sách bài tập của chị ra xem, chậm chậm lật từng trang và thấy những lời giáo viên phê “Tốt” hoặc “Rất tốt” trên các bài tập môn tiếng Anh. Tuy nhiên, những môn Toán và khoa học tự nhiên thì dường như không phải thế mạnh của chị. Tôi còn để ý thấy trên góc phải quyển sách bài tập bị dính một vết mực xanh. Phải rồi, cách đây không lâu, có lần tôi đã sơ ý để đổ lọ mực xanh và nó bị lem vào quyển sách bài tập củ chị. Tôi buồn phiền bỏ hết những quyển sách bài tập vào trong cặp như cũ và bàng hoàng tự hỏi vì sao chị có thể rời bỏ những đồ vật thân quen mà một cách đột ngột như vậy?

Buổi tối hôm đó, nỗi buồn nhớ chị khiến tôi không sao chợp mắt. Tôi lặng lẽ đứng trên ban công, đưa mắt nhìn những chuyến xe buýt cuối ngày đang ngược xuôi dưới phố. Tôi ước gì, ngay bây giờ, mình có thể nhìn thấy chị bước xuống từ một chiếc xe buýt, bất cứ chiếc xe buýt nào cũng được... nhưng tôi nhìn mãi cũng chẳng thấy. Tôi hỏi mẹ:

- Mẹ ơi! Liệu chị con có đang đi học về trên chuyến xe buýt muộn nào không?

- Không đâu con! Chị con sẽ không trở về được nữa! - Mẹ tôi đáp.

- Vì sao chị con lại không thể trở về? Tại sao chị con lại mất? - Tôi lại hỏi.

Mẹ có thể đưa ra lời giải thích có ý nghĩa cho những câu thắc mắc của tôi hay không mà mẹ chỉ buồn bã, im lặng....?

Tôi lại nhớ cách đây hai ngày, cũng vào buổi tối, chị tôi đi học về trên chiếc xe buýt số 5. Bình thường, tôi vẫn vui mừng chạy ra cửa đón chị và chị cho tôi mấy thanh kẹo ngọt ngào nhưng hôm nay thì không, trông chị có vẻ vội vã. Chị nói rằng tối nay chị phải cố gắng vẽ xong bức tranh để nộp cho cô giáo vào sáng ngày mai.

Sau khi đi tắm và ăn cơm xong, chị ngồi dưới ánh sáng của ngọn đèn nơi phòng ăn để vẽ tranh. Tôi nhìn thấy ánh đèn soi bóng chị tạo thành một dáng ngồi nghiêng nghiêng hắt xuống sàn nhà. Mái tóc vàng của chị óng ả và rất đẹp. Đôi mắt chị nhìn chăm chăm vào bức tranh và trên tay chị là cây cọ. Dường như với chị lúc này, thế giới xung quanh chẳng còn gì nữa ngoài bức tranh chị đang vẽ. Tôi tò mò bước lại chỗ chị và nhìn chị vẽ. Chị bảo:

- Coi chừng em làm hỏng bức vẽ của chị bây giờ! Cẩn thận đấy!

Chị vẽ những con bướm với đủ những màu sắc xinh tươi và cẩn thận tô màu. Chị cho phép tôi giúp chị điểm xuyết những nốt tròn màu đen trên các cánh bướm và tỏ ra rất thích thú.... Có lần, chị nói với mẹ tôi rằng khi lớn lên chị sẽ trở thành một họa sỹ.

*

* *

Sáng nào cũng vậy, khi chị thức dậy sớm đi học thì tôi vẫn còn nằm ngủ trên giường. Thế nhưng vào cái buổi sáng hôm chị mất, chẳng hiểu thế nào tôi lại thức dậy sớm từ lúc 5h30. Tôi vừa bước ra khỏi phòng mình thì gặp chị đang lao xuống cầu thang. Dường như chị rất vội và

chẳng kịp ăn sáng nữa!

Tôi chạy xuống nhà mở cửa giúp chị. Chị vẫy tay chào tạm biệt tôi, tôi có thể nhìn thấy bóng dáng phía sau lưng chị đang bước xuống đường, rồi tôi đóng cửa lại. Tôi không thể biết rằng đó là lần cuối cùng tôi nhìn thấy chị và được nghe tiếng chị nó. Tôi vẫn nhớ rất rõ ánh mắt nhìn của chị, dáng đi của chị khi chị bước xuống cầu thang. Chị vẫn mặc bộ đồng phục màu xanh của học sinh. Trên lưng chị đeo chiếc cặp da màu nâu mà lúc này tôi vừa mở ra. Vậy mà, bây giờ...

Chị tôi chỉ vừa mới 14 tuổi.

*

* *

Một năm sau, tình cờ tôi biết được chị không phải là chị ruột của tôi, Điều đó chẳng thành vấn đề đối với tôi. Bởi ngay từ nhỏ, tôi đã luôn cảm nhận được tình cảm giữa chị và tôi là tình cảm chị em thật sự. Thậm chí, cho đến tận bây giờ, tôi ước gì mình có thể kéo dài mãi thời gian của cái đêm trước ngày chị mất...

Nhiều năm trôi qua, tôi vẫn không hiểu rõ nguyên nhân cái chết của chị. Tôi chỉ biết rằng, chị được đặt trên giường bệnh và không thể cứu sống được nữa. Tuy nhiên, chỉ mới gần đây, tôi tìm được bản sao hồ sơ bệnh án của chị, trong đó nói rằng, chị tôi bị xuất huyết não.

Cuộc sống có những nỗi đau buồn chia ly không thể tránh khỏi nhưng tôi hiểu rằng, những ký ức tươi đẹp về người mình yêu thương đã làm tôi nguôi ngoai bớt nỗi đau ấy. Và tôi có cảm giác rằng người ấy vẫn sống bên tôi, qua những ký ức tươi đẹp nhất mà họ đã để lại...

Tôi tập đi xe đạp....

Tôi lớn lên với một ước mơ cháy bỏng là mình có thể chạy được xe đạp như bao nhiêu người khác. Những ngày còn nhỏ, tôi luôn nghĩ chạy được xe đạp là một điều kỳ diệu. Tôi cứ thắc mắc tại sao chiếc xe đạp chỉ có hai bánh thôi mà vẫn có thể đứng thẳng được và lăn bánh một cách ngon lành trên mặt đường như vậy. Tôi nhìn đám trẻ con trong xóm tập xe đạp mà ước gì mình cũng hiên ngang ngồi trên yên xe chạy vòng quanh những con đường ngoằn ngoèo trong xóm giống như chúng. Vậy mà, cho mãi đến gần đây, ở tuổi 47, những ước mơ của ngày xưa mới trở

thành hiện thực. Sau một thời gian quá dài muốn tập đi xe đạp mà không làm sao đi được, tôi gần như mất hết mọi hứng thú thì giờ đây, những ước mơ ngày xưa như một lần nữa sống lại trong tôi...

Nhớ có một lần, tôi nằm mơ thấy mình được ngồi trên yên một chiếc xe đạp và bay lên không trung, hướng về phía mặt trời lặn. Đó là một cảm giác bay bổng rất tuyệt vời, khi những ngọn gió mát dịu mơn man trên da mặt của tôi, tóc tai bay bồng bênh và khi nhìn xuống phong cảnh bên dưới ta sẽ thấy nhỏ dần, mờ dần khi càng lúc ta càng bay vút lên trên cao. Đang bay như vậy, đột nhiên, tay lái xe đạp queo ngang, tôi không vững tay lái và bắt đầu rơi xuống, té sấp mặt xuống đất. Chiếc xe đạp đè nặng trên đôi vai tôi. Thế là tôi tỉnh giấc. Dù cho giấc mơ kết thúc chẳng có hậu nhưng tôi thức dậy với một cảm giác thật tuyệt vời. Tôi chỉ muốn leo ngay lên yên một chiếc xe đạp nào đó để được bay lên một cách thoải mái, tự do như trong giấc mơ của tôi. Thế nhưng, lúc ấy tôi chẳng có chiếc xe đạp nào cả.

Rồi trong một giấc mơ khác, tôi mơ thấy mình đang bị một đám đông rượt đuổi. Dường như họ muốn làm điều gì đó thật tồi tệ với tôi. Tôi phải dồn người về phía trước, lấy hết sức bật và bay lên cao. Từ trên nhìn xuống, tôi thấy đám đông đang tức tối chữa rửa vì họ chẳng thể nào bắt được tôi nữa. Thế rồi, tôi tự hạ mình xuống thấp hơn một chút để trêu chọc họ, họ lại vươn những cánh tay dài đáng sợ để hòng chụp được tôi nhưng rồi tôi lại bay vút lên. Sự thích thú đó vẫn tiếp tục kéo dài thêm hơn bốn giờ đồng hồ nữa sau khi tôi đã thức dậy. Và những giấc mơ đó càng khiến cho tôi ao ước mình được bay lên như thế nào!

Dù cho những giấc mơ tuổi thơ có viễn vông thế nào, nó vẫn để lại những dấu ấn đậm nét trong cuộc đời của mỗi chúng ta. Sau này, khi lớn lên, tôi hiểu rằng con người có thể dùng máy bay để bay lên cao. Thế nhưng, tôi vẫn thèm khát cái cảm giác bay tự do trên một chiếc xe đạp. Bởi vì, so với chuyện đi máy bay thì việc bay trên một chiếc xe đạp sẽ tự do hơn nhiều, thú vị hơn nhiều...

Những ngày tôi còn nhỏ, xe đạp là một món đồ xa xỉ và chỉ có con nhà giàu mới có. Cả ba chị em gái chúng tôi chơi thân với một cậu thiếu niên bên hàng xóm. Anh chàng có một chiếc xe đạp hai bánh to kèn kàng, đó là loại xe đạp dành cho người lớn với cái yên xe thật... khổng lồ. Chiếc xe đạp ấy quá cao so với chiều cao của chị tôi và chị tôi chỉ có thể đặt bàn chân lên một bàn đạp rồi thử đạp cà nhấc cà nhấc một bên chứ chưa bao giờ dám mạnh dạn giăng hai chân ra để leo lên ngồi hẳn trên yên và đặt bàn chân còn lại lên chiếc bàn đạp còn lại phía bên kia.

Với dáng người vạm vỡ tập luyện trên chiếc xe đạp như thế, người tập xe đạp khó có thể giữ

được thăng bằng lúc đầu. Nhưng mỗi lần thử “liều” mình ngồi lên yên thì thế nào cũng bị té lăn kèn càng xuống đất. Những vết thâm tím, bầm dập khắp đầu gối, khắp tay chân là bằng chứng hùng hồn cho sự dũng cảm của người tập chạy xe đạp. Nhưng đó là chuyện của chị tôi. Còn tôi, mãi đến năm 6 tuổi, tôi vẫn chỉ nhìn chiếc xe đạp và mơ ước chạy được nó. Đối với tôi lúc này, chiếc xe đạp lại giống như một con quái vật rất đáng sợ khi mình chưa làm chủ được nó nhưng nếu như mình đã leo được lên trên lưng của nó rồi thì nó lại trở nên rất ngoan ngoãn.

Cuối cùng cũng đến ngày các chị tôi biết chạy xe đạp. Tôi nhìn các chị mà thêm khát. Nước mắt tôi lăn dài trên má. Anh bạn hàng xóm nói với tôi:

- Em cũng có thể chạy xe được như các chị nếu sau này em lớn thêm lên một chút!

Anh ta còn hứa sẽ giúp tôi tập đi xe đạp...

Một vài đứa bạn học lớp 1 chung với tôi đã mua được những chiếc xe đạp nhỏ. Nhiều lần tôi nói với mẹ nhưng những chiếc xe đạp như vậy giá vẫn rất mắc. Còn nếu mượn xe của các bạn để tập chạy thử, tôi rất ngại mình sẽ làm hỏng những chiếc xe ấy mất!

Hơn mười năm trôi qua, có một lần người yêu của chị hai tôi đến nhà chơi và anh ta có một chiếc xe đạp rất đẹp. Anh ấy đưa xe cho tôi và khuyến khích tôi cứ mạnh dạn tập thử. Anh giải thích rằng khi ngồi yên trên yên xe và thả xuống một cái dốc thoải thì dễ dàng hơn là tập chạy xe ngược lên dốc vì khi đó, tôi chỉ việc tập trung chú ý và giữ vững tay lái chứ không cần phải lo lấy sức đạp hai chiếc bàn đạp dưới chân. Thế là tôi ngồi lên yên trước, anh ta ngồi ở yên sau thòng hai chân xuống đất và chúng tôi bắt đầu thả dốc. Con dốc trải dài thoải thoải và nhờ có anh “hộ tống” phía đằng sau nên tôi yên tâm thả dốc. Chao ôi! Cảm giác lần đầu tiên được ngồi trên yên xe đạp bay vi vu vi vu thật tuyệt diệu... dù tôi chỉ đi xe đạp bằng đôi chân của anh ấy mà thôi!

Thế nhưng, sau lần đó, niềm mơ ước được đi xe đạp của tôi đành phải tạm cất vào ngăn tủ. Không phải tôi sợ mình sẽ bị những thương tích bầm dập khắp người mà tôi ngại mình sẽ làm hỏng xe của người khác.

Nhiều năm trôi qua, tôi lo học hành và lập gia đình, chẳng còn thời gian để nghĩ đến chuyện tập chạy xe đạp. Bây giờ, tuổi đã cao, tôi bắt đầu biết sợ. Tôi rất ngại nếu chẳng may mình bị té ngã trong khi tập thì biết làm sao? Mơ ước được tự đi xe đạp dường như đang trở thành mơ ước mà thôi, không thể trở thành hiện thực được! Hai đứa con trai của tôi biết được mơ ước của tôi. Chúng mua về một chiếc xe đạp cao vừa tầm với tôi và hướng dẫn tôi tập. Tôi từ chối.

Tôi lo cho hai cái đầu gối sẽ bị bầm dập dù trong lòng vẫn thấy thích khi hình dung ra cảnh tượng mình điều khiển được chiếc xe đạp kia.

Chiếc xe đạp mới tinh ấy cứ để trong phòng riêng của tôi mãi đến hai năm sau. Bây giờ, không chỉ hai con mà ngay cả chồng tôi cũng khuyến khích tôi tập đi xe đạp. Anh nói rằng khi về già, cả hai vợ chồng cũng thỉnh thoảng cần đi xe đạp về đồng quê vì như vậy rất có lợi cho sức khỏe. Tôi “ngoan ngoãn” ngồi lên yên sau xe để chồng chở đi dạo vào mỗi buổi chiều và tôi cảm thấy thật hạnh phúc. Đến một ngày, tôi quyết tâm leo lên xe để tập luyện với cảm giác vừa ghen tức với những người biết đi xe đạp quanh mình lại vừa cảm giác tiếc nuối những ước mơ một thời tuổi trẻ của mình. Tôi cảm thấy mình không còn là “một đứa bé trong gia đình” nữa! Tôi mạnh dạn thật sự. Trong mắt tôi hiện lên hình ảnh mấy chục năm về trước, khi tôi nhìn thấy chị tôi tập đi trên chiếc xe đạp của anh bạn hàng xóm, khi tôi nhìn thấy chính mình đang thả dốc vi vu trên chiếc xe đạp của người yêu chị gái...

Hơn một tuần lễ, ngày nào tôi cũng tập chạy xe đạp. Tôi cũng vấp, cũng sảy chân và suýt ngã nhiều lần. Rồi có những lần tôi bị té thật sự nhưng tôi chẳng biết đau đớn là gì! Chồng tôi, rồi cả các con tôi, đều ngỏ ý muốn giúp tôi nhưng tôi gạt phăng đi! Tôi nghĩ, nếu mình cứ lệ thuộc như thế thì thời gian tập luyện sẽ kéo dài hơn và chẳng biết đến bao giờ thì mình mới tự đi xe được? Mặc cho lũ con nít hàng xóm lúc nào cũng chế nhạo hay chạy theo xe cười đùa, mặc cho những cặp mắt dòm ngó đầy ngạc nhiên tò mò từ những cánh cửa bên nhà hàng xóm, tôi cứ tập luyện. Mỗi một cố gắng nhỏ của tôi đều có kết quả, tôi tự tin hơn hăng hái hơn. Một buổi chiều, tôi mang xe ra gần công viên để tập chạy và hiên ngang ngồi vắt vẻo trên yên xe đạp thẳng một mạch về nhà trước cặp mắt ngạc nhiên của chồng, của các con, trước cả những người hàng xóm đang há hốc mồm ra vì kinh ngạc...

Con tôi hét lên:

- Coi kìa, mẹ! Vậy là ước mơ đã trở thành hiện thực rồi! Bây giờ, mẹ đã có thể bay lên được rồi...!

Chồng tôi ôm hôn tôi, chúc mừng tôi, anh mừng vui chẳng kém gì tôi....

*

* *

Không bao giờ là quá muộn để thực hiện những ước mơ, ngay cả khi mình đã cao tuổi.

Những ước mơ của bản thân từ ngày còn trẻ luôn rất tươi đẹp, khiến chúng ta khi chưa đạt được thì cứ như bị “ám ảnh” mãi. Vì vậy, bạn hãy cố gắng thực hiện những ước mơ ấy!

Quà tặng dành cho người biết ước mơ

Vào năm 1933, có một chàng trai mười chín tuổi nằm ngủ và mơ thấy một người lạ mặt. Đó là một người lạ mặt với dáng người cao to, nước da đen, đứng ngay trước mặt anh. Xung quanh họ bây giờ là một cuộc sống nghèo xơ xác của những con người khổ với những khuôn mặt mang nét buồn ảm đạm, chẳng một chút hy vọng gì vào ngày mai. Người lạ mặt đeo một chiếc mặt nạ màu đen, khoác một chiếc áo choàng cũng màu đen và đôi mắt sáng lấp lánh như những vì sao. Với vẻ bề ngoài đó, người lạ mặt trông cũng khá... lạ mắt... nhưng chàng trai thì không ngạc nhiên nhiều cho lắm, bởi trong những giấc mơ của mình, anh đã từng gặp không biết bao nhiêu điều kỳ lạ. Nhưng trong giấc mơ hôm nay, anh cảm thấy có cái gì đó khác lạ, anh vốn là một người cũng rất giàu trí tưởng tượng. Chàng trai cứ đứng yên đó và chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra tiếp nữa. Anh chỉ có một linh cảm rằng, một điều gì đó rất kỳ diệu, lớn lao sắp xảy ra mà thôi!

- Này! Chàng trai! - Một tiếng nói nghe rất kỳ quặc âm vang lên - Ta sẽ ban cho nhà ngươi một món quà!

- Ôi chao! Cám ơn! - Chàng trai đáp lại - Nhưng có lẽ tôi không cần một món quà trong giấc mơ. Nó giống như bong bóng xà phòng nhiều màu sắc và sẽ chẳng còn giá trị gì nữa khi tôi thức dậy!

Thế nhưng, người lạ mặt kiên nhẫn giải thích:

- Không phải vậy đâu! Món quà này sẽ trở thành hiện thực ngay khi anh thức dậy. Điều này rất quan trọng, đúng vậy! Anh hãy chú ý nghe những điều ta sắp nói đây!

Chàng trai kiên nhẫn lắng nghe. Tiếng nói của người lạ mặt lại ồm ồm nghe rất kỳ quặc như thể nó đang xuyên thủng lớp không khí bao quanh họ:

- Ngươi có tin không? Sẽ có một loại hình giải trí mới xuất hiện trên thế giới mà ngươi đang sống. Ta nghĩ rằng, nhà ngươi có thể gọi là nó là truyện tranh.

- Sao? Truyện tranh à? - Chàng trai ngạc nhiên hỏi lại. Anh ta không chắc chắn lắm về điều này. Từ trước, đến giờ, anh chẳng mấy quan tâm đến truyện tranh. Nói gì thì nói, toàn là những hình vẽ nguệch ngoạc trên những trang giấy với hai màu đen trắng, nhàm chán vô cùng.

Người lạ mặt nói tiếp:

- Ta chỉ nói với người như thế thôi! Người phải tự mình nghĩ ra một ý tưởng thật thú vị. Và từ ý tưởng ban đầu ấy, người phải phát triển thành một quyển sách, thậm chí, rất nhiều quyển sách để phục vụ bạn đọc của người. Điều quan trọng là người phải đem được hơi thở của cuộc sống vào từng trang sách đó, người hiểu không?

Chàng trai suy nghĩ một lát, tự hỏi: “Truyện tranh à? Từ trước đến giờ mình có quan tâm đến truyện tranh đâu kia chứ?”. Nhưng rồi bất chợt anh ta lại nghĩ: “Mình cũng có những ý tưởng hay, mình cũng có thể có năng khiếu viết nhưng tại sao không phải là viết một cái gì khác mà lại phải là truyện tranh nhỉ?”.

Người lạ mặt mỉm cười như thể đã đọc được những suy nghĩ trong đầu chàng trai:

- Người thắc mắc vì sao ư? Này nhé! Truyện của người viết sẽ truyền cảm hứng cho hàng trăm, hàng ngàn người, bất kể là nam hay nữ, thậm chí hàng triệu người trên thế giới này. Những người biết và vẽ truyện tranh - đồng nghiệp với người và rất nhiều bạn đọc sẽ yêu mến, cảm phục ngòi bút của người...

Chàng trai tiếp tục suy nghĩ. Và đã đến lúc anh cảm thấy mình có thể nói được hai chữ: “Đồng ý!”.

- Khoan đã! - Người lạ mặt nói - Người có định hình được truyện tranh của người sẽ chứa đựng những điều gì không? Làm cách nào mà nó có thể thu hút được sự quan tâm của người đọc? Sẽ ra sao nếu nó chỉ là những truyện nhạt nhẽo, tầm thường mà thôi?

Lúc này, chàng trai đầy tự tin. Anh ta hồi tưởng lại quá khứ của mình, về những năm tháng đã qua, những hoàn cảnh sống của anh, của mọi người quanh anh. Anh nghĩ về những khó khăn đói khổ, những nỗi đau thương, mất mát mà nhiều người thường trải qua trong cuộc sống. Anh bỗng nảy ra ý tưởng rằng, mình cần phải làm gì đó để giúp đỡ người khác. Mình cần phải làm cho cuộc sống này tốt đẹp hơn lên, làm cho bản thân của mỗi người biết tự hoàn thiện nhiều hơn... Hoặc ít nhất, sách của mình cũng giúp người đọc tìm lại được sự can đảm đứng lên ngay sau khi vấp ngã, khơi gợi trong lòng người đọc niềm tin vào một ngày mai tốt đẹp hơn...

*
* *

Sáng hôm sau, khi chàng trai thức dậy, anh vẫn còn nhớ về những ý tưởng đã có trong giấc mơ tối hôm qua. Anh chàng liền kể lại những điều xảy ra trong giấc mơ ấy với một người bạn. Người bạn tỏ ra rất thích thú về những ý tưởng có được trong giấc mơ của bạn mình, rồi cả hai lấy giấy bút ra... Họ bắt đầu hợp sức cùng với nhau để tạo ra một thế giới mới, đầy những điều tuyệt diệu.

Tính từ năm 1933 đến nay, thời gian đã trôi qua khá lâu rồi nhưng chúng ta vẫn còn nhớ về hai chàng trai ấy. Bởi vì, họ không phải ai khác mà chính là Jerry Siegel và Joe Shuster. Chắc bạn đã từng biết tên tuổi của họ rồi, phải không? Chính hai con người thú vị này đã tạo nên bước đột phá to lớn trong lĩnh vực truyện tranh, qua hình ảnh đầy hấp dẫn của nhân vật Siêu Nhân, từng cuốn hút rất nhiều “bạn đọc nhí” trên toàn thế giới...

*
* *

Vâng, câu chuyện thoạt nghe có vẻ hoang đường phải không các bạn... Nhưng hãy gấp cuốn sách lại và suy nghĩ về nội dung câu chuyện này xem, bạn sẽ thấy nhiều điều đặc biệt đó... Nhưng theo tôi, điều đặc biệt nhất chính là nếu bạn không bắt tay vào việc thực hiện những ước mơ của mình ngay lập tức thì dù ý tưởng của bạn có tuyệt diệu bao nhiêu, dù hoàn cảnh quanh bạn có thuận lợi bao nhiêu thì cuối cùng bạn cũng sẽ chỉ có một... giấc mơ hoàn hảo theo đúng cái cách của anh chàng họa sỹ lừng danh đó - “... giống như bong bóng xà phòng nhiều màu sắc và sẽ chẳng còn giá trị gì nữa khi tôi thức dậy!”

Từ một ý tưởng ngời sáng...

Nghề phóng viên khiến tôi được đi khắp nơi và tiếp xúc với nhiều người. Và tôi đã may mắn được gặp gỡ những con người mang trong mình đầy dẫy những sáng kiến tuyệt diệu. Những câu chuyện của cuộc đời họ luôn truyền cho tôi một nguồn cảm hứng bất tận. Dưới đây là câu chuyện về một người người sáng chế ra chiếc máy thu năng lượng ánh sáng mặt trời để tạo ra dòng điện, là một trong số những câu chuyện thú vị nhất mà tôi từng được biết:

Irvine Halliday bước ra khỏi túp lều và thả bước đi dạo bên bờ biển, dưới bầu trời đêm yên tĩnh của Nepal. Lúc này, ngoài tiếng sóng vỗ, dường như ông chẳng còn nghe thấy âm thanh gì khác. Khu làng quá yên tĩnh khiến ông lặng lẽ suy tư về nhiều chuyện khác nhau trong cuộc sống. Và rồi, ông bất chợt để ý rằng mình chẳng hề nhìn thấy một ánh đèn le lói nào được hắt ra từ cửa sổ nhà của các ngư dân trong làng. Chính điều này đã khiến Irvine quyết tâm cùng với những người bạn đồng chí hướng của mình đem chút ánh sáng nhỏ nhoi để thắp sáng cho khu làng này.

Đó là nỗi bận tâm lớn nhất của Irvine. Một mối bận tâm ấy gần như đã trở thành sự ám ảnh. Lúc nào lòng ông cũng đau đáu với một ý tưởng là làm sao có thể đem ánh sáng đèn điện đến được những ngôi làng ở các vùng xa xôi, hẻo lánh nhất trên thế giới.

Ông đã bắt đầu công việc này vào năm 1997, khi đã ở vào lứa tuổi 54 và đang sống rất hạnh phúc với chức vụ giáo sư chuyên ngành điện và máy tính tại trường đại học Calgary ở Canada. Những người khác, ở vào lứa tuổi của ông chỉ còn biết chờ đến ngày nghỉ hưu mà thôi! Thế nhưng, trong chuyến du lịch đến vùng Thorung La của Nepal, khi nhìn thấy những em nhỏ phải lao động cật lực trên những cánh đồng, Irvine nhận thấy thời gian các em dành cho việc học rất ít. Đã vậy, khi bóng đêm đổ xuống, ánh sáng đèn trong nhà không có thì các em không thể học tập gì được. Irvine đã đưa ra một công nghệ mới, hiện đại để tạo ra năng lượng điện đủ để thắp sáng một bóng đèn. Nhờ công nghệ này, mỗi người đều có thể sở hữu một bóng đèn thắp sáng trên bàn làm việc của mình mỗi đêm. Và từ năm 2000 đến nay, ông đã đưa ra chương trình “Thắp sáng thế giới”. Ông nói:

- Đọc và viết là những nhu cầu không thể thiếu được trong xã hội hiện đại ngày nay. Tôi chỉ muốn làm một điều gì đó để giúp mọi người có chút ánh sáng vào ban đêm để đọc sách. Và tôi đã cố gắng tối đa trong khả năng của mình!

Tính đến nay, Irvine đã đi qua nhiều ngôi làng của Nepal, đến Ấn Độ, Sri Lanka... để mở rộng và phát triển chương trình của mình. Tính từ khi ông cùng những người bạn tự nguyện bắt tay vào việc thực hiện những chương trình, đến nay, họ đã đem ánh sáng đến cho cuộc sống của hàng ngàn người.

Để có thể thực hiện được chương trình “Thắp sáng thế giới”, Irvine đã phải sử dụng toàn bộ số tiền tiết kiệm mà vợ chồng ông phải dùng dùm trong mấy chục năm qua.

- Tôi còn mong muốn vươn tới con số hàng triệu người trên thế giới được sử dụng ánh sáng điện vào ban đêm. Và con số này chắc chắn sẽ còn tăng thêm nhiều hơn nữa trong tương lai! -

Ông nói.

Irvien thành công bằng cách ông đã phát triển một hệ thống máy móc đơn giản. Với cách tư duy thông thường, người ta phải xây dựng những nhà máy thủy điện khổng lồ trên khắp thế giới, rồi hệ thống đường dây lớn nhỏ chằng chịt để tải điện đến từng gia đình thì mới có thể thực hiện được ước mơ đem ánh sáng điện đến với mỗi gia đình. Đó là chưa nói, ở những vùng đất khô hạn hoặc không có sông nước thì chẳng có cách nào để phát triển thủy điện và giấc mơ làm sao để “có điện” mãi mãi sẽ chỉ là giấc mơ không tưởng mà thôi! Thế nhưng, cách tư duy của một giáo sư đại học có cái tâm trong sáng và bầu nhiệt huyết như Irvine thì hoàn toàn khác. Ông nghĩ đến những tấm pin hành chữ nhật gắn trên từng nóc nhà nhằm thu lại năng lượng từ ánh sáng mặt trời để tạo ra dòng điện và mỗi gia đình chỉ cần sở hữu một tấm như vậy là đủ để đạt được ước mơ “có điện”. Mỗi chiếc máy có thể tạo ra một năng lượng đủ để thắp sáng một bóng đèn 100 watt.

Mỗi hộ dân nghèo trong những ngôi làng nhỏ ở Nepal, Ấn Độ, Sri Lanka đều được khuyến khích mua một tấm pin theo phương thức trả góp mỗi tháng một khoản tiền nho nhỏ. Hàng tháng, các nhân viên của công ty do Irvine thành lập sẽ đến từng hộ gia đình để thu tiền. Đồng thời, các nhân viên ấy cũng hướng dẫn và giải đáp những vướng mắc về kỹ thuật cho từng hộ gia đình, để đảm bảo những “chiếc máy” vẫn luôn chạy tốt. Hiện nay, công ty của Irvien đang bắt đầu gặt hái thành công trong công việc kinh doanh. Chính bản thân Irvine cũng không thể ngờ rằng và chẳng cuối cuộc đời mình, ông lại có lúc trở thành một nhà kinh doanh. Ông cho biết:

- Sự thành công của công ty càng khiến tôi giữ vững được và có thêm điều kiện để tiếp tục đem ánh sáng đến với những ngôi làng ở những nơi xa xôi, hẻo lánh nhất trên thế giới...

*

* *

Trong cuộc sống, bạn có quyền mãn nguyện về sự thành đạt của bản thân và an hưởng những gì mình có. Nhưng nếu bạn còn biết nghĩ đến cuộc sống khốn khó của biết bao người quanh bạn, đừng vội sớm an hưởng và hãy can đảm tự đặt ra cho mình những thử thách mới để tận tụy làm việc vì cuộc sống hạnh phúc của người khác thì sự thành đạt của bạn biết đâu sẽ còn lớn lao và có ý nghĩa hơn rất nhiều lần!

Từ khi tôi còn là một cậu bé, cha đã luôn quả quyết rằng, người có thể làm được mọi thứ tôi thích. Và tôi tin vào điều đó. Thờ còn trẻ cha ôm ấp một ước mơ trở thành một nghệ sỹ nhiếp ảnh xuất sắc nhất, đồng thời, người cũng mơ ước đóng góp công sức cho lĩnh vực phát triển công nghệ in màu. Cha đã rất thành công trong cả hai công việc đó. Uy tín nghề nghiệp của cha đã được rất nhiều người, cả trong và ngoài ngành biết đến.

Cha luôn chiều chuộng những sở thích về đồ chơi của tôi. Tôi thích đủ thứ đồ chơi kỳ lạ khác nhau và cha luôn tìm cách chế tạo theo ý thích của tôi. Một chiếc xe bằng gỗ có gắn động cơ và có thể chạy được, một chiếc lồng đèn với ánh điện đủ màu sắc nhấp nháy bên trong, một con quay có sơn nhiều màu sắc sinh động xoay tít trên sân, một cái còi có thể thổi ra hai ba loại âm thanh vui khác nhau...v...v... và...v...v... Cha là một người rất ham chế tạo và mỗi khi chế tạo cho tôi những loại đồ chơi, người cũng tập dần cho tôi thói quen tìm tòi, sáng chế ra mọi thứ, ngay từ khi tôi còn rất bé.

Năm tôi 16 tuổi, tôi học chơi đàn violin. Cha quyết tâm chế tạo cho tôi một cây đàn violin thật tuyệt vời. Người tìm đọc rất nhiều tài liệu sách báo nói về đàn violin và quyết định sẽ trở thành một người chế tạo đàn violin khi đã ở vào lứa tuổi 43 - lứa tuổi mà người ta thường tỏ ra ngại ngần khi khởi sự một nghề nghiệp mới. Sau đó, cha lặn lội tìm mua đủ thứ vật liệu để chế tạo đàn đồng thời thuê một cửa hàng nhỏ và lúc này mẹ tôi đóng vai trò là... bà chủ tiệm. Cha ước mơ mình sẽ chế tạo được những cây đàn violin với chất lượng phải được xếp vào hàng “tuyệt vời” và người còn mơ ước đến cuối đời, người còn chế tạo được ít nhất là một cây đàn cello. Tại cửa tiệm, cha bán, cho thuê và sửa chữa nhạc cụ. Khách hàng của cha là những sinh viên nhạc viện, đôi khi là các nhạc sỹ, nhạc công và rất nhiều người biết quan tâm nhạc cụ, có những sở thích cao cấp về âm nhạc...

Từ khi cha bắt tay vào nghề chế tạo đàn violin, tôi mới biết làm công việc này chẳng đơn giản chút nào. Nó đòi hỏi ở người ta không biết bao nhiêu là kiến thức liên quan khác, nào về véc-ni, nào về gỗ, về thưởng thức âm nhạc... Cha bảo, không phải với công việc chế tạo đàn violin mà với bất cứ công việc nào cũng vậy, khi mới thoát nhìn, chúng ta tưởng rất đơn giản nhưng khi bắt tay vào làm thực sự rồi thì biết bao nhiêu chuyện khó khăn, rắc rối, phức tạp mới bắt đầu xuất hiện. Chúng ta bỗng phát hiện ra mình còn thiếu không biết bao nhiêu kiến thức hữu ích có liên quan đến công việc, thiếu cả kinh nghiệm lành nghề của những bậc thầy đi trước, thiếu cả những đức tính, phẩm chất quý giá cần có cho công việc như: kiên trì, sáng tạo, chịu khó,

khát vọng vươn lên phía trước...

Cha thường tâm sự với tôi, con đường ngắn nhất để tiến nhanh trong nhiều công việc là nên học tập ở những bậc thầy đi trước. Đó là những người có thâm niên trong nghề và những kinh nghiệm thực tế của họ sẽ rất quý giá, hữu ích nếu chúng ta biết cách học hỏi. Chúng ta có thể tìm được kiến thức từ sách báo trong thư viện hay trên mạng internet nhưng những bậc thầy bằng xương bằng thịt thì chẳng phải lúc nào cũng dễ dàng gặp được. Rất nhiều người xứng đáng là “bậc thầy” trong một nghề nghiệp nào đó nhưng cuộc đời họ chẳng bao giờ làm nghề giáo viên hay viết sách để truyền lại những kinh nghiệm quý giá. Và rất nhiều khi, chúng con cháu của họ cũng không có cùng hứng thú nghề nghiệp như họ nên những bậc thầy đó chẳng còn biết phải truyền nghề cho ai, chỉ còn cách mang tất cả kinh nghiệp quý giá về nghề nghiệp xuống mồ. Mà như vậy thì thật là quá uổng phí! Cha đã đã không ngại khó, không ngại khổ để đi tìm những bậc thầy trong nghề. Với thái độ chân thành, đầy thiện chí của cha, nhiều người đã sẵn sàng mở rộng tấm lòng. Những câu chuyện của họ luôn khiến cha phải ngạc nhiên. Có những bậc thầy mà cuộc đời họ phải trải qua những năm chiến tranh đau thương, mất mát, tưởng chừng như phải từ bỏ niềm đam mê chế tạo nhạc cụ. Lại có những người thầy, nhờ biết tìm đến nghề chế tạo đàn violin mà họ rũ bỏ được tuổi thanh niên đầy những đam mê thấp hèn, trác táng... Cuộc sống quanh ta quả thực là vô cùng phong phú và có nhiều con đường dẫn chúng ta đến với một nghề nghiệp nào đó mà trên con đường đó chẳng có ai giống với hoàn cảnh của ai! Những câu chuyện ấy sẽ khiến người nghe cảm thấy thật hạnh phúc với nghề nghiệp của mình.

Một hôm, cửa hàng của gia đình tôi bị kẻ trộm “chiếu cố”. Chúng lấy đi gần hết những cây đàn quý cùng những tài liệu mà cha đã bỏ công sức ra rất nhiều năm mới sưu tầm, ghi chép được. Sau sự cố ấy, tình thần của cha suy sụp kinh khủng. Nhưng rồi người cũng can đảm bắt tay vào gây dựng lại một cửa hàng mới, dù quy mô không lớn như trước. Ngay cả sau khi mẹ đã mất, cha vẫn tiếp tục công việc ở cửa hàng cho đến năm người 80 tuổi.

Về phần tôi, nhờ những chiếc đàn cha chế tạo mà tôi quyết tâm học hành để trở thành một nghệ sỹ biểu diễn violin. Bây giờ, tại bất cứ buổi hòa nhạc lớn nào ở thành phố, khi bạn nhìn thấy một nghệ sỹ nào đó đang ôm chiếc violin thì rất có thể đấy là một trong số những câu violin mà ngày xưa tự tay cha đã chế tạo...

*

* *

Lại một lần nữa, tôi lại phải cảm ơn cha vì cha đã chỉ cho tôi một bài học giá trị. Có thể bài

học đó không mới, thậm chí nó đã được nhiều người nói đến nhưng không phải ai cũng có thể học thuộc nó. Đó là phải biết học hỏi từ những người đi trước, là hãy biết lắng nghe và cuối cùng là hãy sống với niềm vui thật sự trong công việc của mình - bởi nếu không có niềm vui thật sự đó tiếp sức cho bạn trong từng hơi thở, chắc chắn bạn sẽ không thể thành công như mình mong muốn được đâu.

Mỗi khoảnh khắc có thể là... mãi mãi!

Chỉ cần nghĩ đến chuyện phải chất đầy đồ đạc cá nhân của các con lên xe rồi lái xe chở thêm cả chúng nó về nhà thì tôi đã khó mà có thể cảm thấy vui vẻ nổi! Mấy đứa nhỏ, từ 3 đến 9 tuổi, lứa tuổi chưa bao giờ biết đến cái cảm giác của cha chúng nó phải chở đồ đạc đi xa vất vả như thế nào. Đồ đạc của đứa nào đứa nấy mang theo thật linh kinh. Lúc chở đi đã mệt, giờ lại phải chở về. Tôi mệt mỏi nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm so với kế hoạch quay về nhà như đã dự kiến. Tôi quay trở vào lều và chỉ thấy có một mình bà xã đang ngồi mài mê vẽ những hình thù lạ mắt trên nền cát dưới đất.

- Ủa! Các con đi đâu hết rồi em? - Tôi ngạc nhiên hỏi.

- Còn mấy tiếng đồng hồ nữa mới đến giờ về mà anh! Em cho phép các con chạy ra kia ngắm nhìn biển lần cuối cho thỏa thích, trước khi chúng về!

Tôi lắc đầu ngán ngấm, cảm thấy thật bức mình vì cái lối sống bừa bãi bất kể giờ giấc của vợ con mình. Làm cái gì cũng phải có giờ giấc, có kế hoạch chứ, tôi thầm nghĩ. Rồi không biết lát nữa đến giờ đi về, chẳng may các con lại bị lạc mất đâu đó thì còn biết tìm kiếm ở đâu? Nhờ chúng gặp phải chuyện không may gì thì sao?

Bằng đó những câu hỏi hiện lên trong đầu óc khiến tôi càng thêm... điên tiết! Rồi lại nghĩ đến cái cảnh tượng khi tôi lái xe chở vợ con về đến thành phố, gặp phải một trận kẹt xe nữa thì chẳng biết đến mấy giờ tối mới về nhà? Rồi còn phải dọn dẹp nhà cửa, phải ăn tối, phải nghỉ ngơi sớm lấy lại sức để sáng sớm mai còn đi làm nữa chứ!

Tôi thật chẳng hiểu nổi, mình đã để cho các con cả tuần lễ vui chơi tắm biển thỏa thích như vậy mà chúng vẫn chưa chán hay sao? Ngày nào mà chúng chẳng loay hoay suốt buổi để xây những lâu đài cát hoặc lang thang trên bờ biển để nhặt những hòn sỏi đẹp rồi khoe với nhau.

Ngày hôm nay chúng chỉ còn có mỗi một việc là leo lên xe, nằm ngủ khò một giấc rồi đến khi chúng mở mắt ra thì tôi đã chở chúng về đến tận nhà rồi, sượng như thế mà chúng còn muốn chuyện gì nữa cơ chứ? Chúng đâu có biết cha chúng phải lái xe đường dài vất vả như thế nào, lúc nào cũng phải chú ý lái xe cho an toàn tính mạng cho cả gia đình nữa chứ đâu phải là sung sướng gì đâu! Sao chúng lại không hiểu những điều đó? Cả vợ tôi nữa, sống với nhau bao nhiêu năm, có với nhau bằng ấy đứa con rồi mà vợ tôi cũng không chịu hiểu tôi thì thật là “kinh khủng”. Càng nghĩ, tôi càng thêm bực.

Tôi chạy như bay ra chỗ bờ biển phía xa xa theo hướng vợ tôi chỉ. Trời đất! Phía sau đồng cát khổng lồ hình như là bốn đứa con tôi. Đúng rồi! Chẳng hiểu chúng lấy sức lực ở đâu là dồn cát, đắp được thành một đồng cát to như thế này? Chúng tháo hết giày vớ ra và đang thích thú ngồi đập nước, nói chuyện huyên thuyên, rồi cười đùa với nhau mỗi khi có những đợt sóng tràn vào bờ, tung tóe đầy nước lên đôi chân của chúng. Áo quần chúng mặc trên người dường như cũng bị ướt gần hết. Điều này càng khiến tôi thêm bực vì quần áo khô của chúng đã được cất trong va li và khóa chặt lại, chất hết lên xe rồi, lát nữa biết tìm làm sao? Chẳng lẽ lại phải tháo tung tất cả đồ đạc mà này giờ phải vất vả lắm tôi mới chất lên xe được!

Với vẻ mặt nhăn nhó khó chịu, cứng rắn chẳng khác gì một cảnh sát, tôi bùm hai tay lên miệng và gọi các con lại. Nhưng hầu như chẳng có đứa nào thèm đáp lại vì chúng đang mải chơi, chẳng thèm để ý tiếng tôi gọi, mà cũng có thể là do ngược hướng gió nên chúng không nghe thấy tiếng tôi gọi.

Lúc này, bầu trời rất đẹp. Tôi nhìn thấy những tia nắng vẫn lung linh tỏa chiếu trên những mái đầu đáng yêu của các con tôi. Gió thổi mát rượi. Tôi đưa mắt nhìn về phía xa xa và ngạc nhiên thấy cảnh biển thật đẹp. Đột nhiên, những nỗi bực dọc trong tôi từ này đến giờ tan biến hết. Tôi nhìn các con và cảm thấy khoảnh khắc hiện tại của chúng thật hạnh phúc. Trong tâm hồn các con chẳng có những nỗi lo theo kiểu “người lớn” như tôi! Trước mắt chúng chỉ có niềm vui, những nụ cười, bầu trời xanh và nước và mây và những cơn gió...

Tôi lặng lẽ đứng ngắm nhìn cảnh biển một lát nữa và cảm nhận một cảm giác lâng lâng nhẹ nhàng thật khó tả. Cảm giác này chắc gì tôi còn có cơ hội để cảm nhận thêm một lần nữa? Tóc tôi bay bồng bềnh trên trán, những tiếng cười khúc khích của các con cùng với tiếng sóng vỗ vọng tới. Chỉ có vậy thôi nhưng tôi cảm thấy những giây phút hiện tại này thật diệu kỳ. Tôi thử nghĩ về cuộc sống của mình trong mười năm nữa chưa biết sẽ ra sao? Nhưng có một điều chắc chắn là khi đó, các con tôi đã lớn hơn bây giờ và chắc gì tôi còn được nghe tiếng cười hồn nhiên của chúng như bây giờ!

Tôi tự nhủ: “Chẳng sao cả! Còn mấy tiếng đồng hồ nữa thôi, cứ để các con vui chơi thoải thích. Tại sao lâu nay, lúc nào mình cũng sống quá nghiêm túc, quá kỷ luật, quá khắt khe với các con, thậm chí với cả vợ mình như vậy nhỉ? Hỡi ôi! Nhịp sống hàng ngày của một ông quản đốc phân xưởng đã khiến mình đối xử với vợ con nhiều lúc quá khắt khe. Mặc dù trong công việc, cách làm việc như vậy là điều tốt nhưng trong đời sống gia đình, mình phải suy nghĩ lại...”

Chỉ còn mấy giờ đồng hồ ngắn ngủi nữa thôi nhưng đây là một khoảng thời gian bất tận của các con tôi, của vợ tôi và của cả chính tôi nữa! Tôi sẽ chẳng bao giờ quên những khoảnh khắc, những ký ức tuyệt vời của một chuyến du lịch như thế này!

Tôi vội vã chạy về lều, nắm tay vợ tôi cùng chạy ra phía bờ biển. Nàng rất ngạc nhiên. Chúng tôi chạy ào xuống biển. Cả nhà cùng đùa nghịch thật vui vẻ, hắt nước tung tóe lẫn nhau mà chẳng còn phải lo bị ướt áo quần hay bất cứ nỗi lo vớ vẩn nào khác...

*

* *

Dù cuộc sống và công việc bận rộn đến đâu, bạn cũng đừng bao giờ bỏ quên những khoảnh khắc hạnh phúc của cuộc sống, bởi vì những khoảnh khắc ấy là vô cùng quý giá!

“Thiên thần bé nhỏ” trong bệnh viện

Tôi tới đây với tư cách là thực tập sinh trong khoa nhi của bệnh viện thành phố. Đây là điều kiện bắt buộc đối với mọi sinh viên y khoa muốn tốt nghiệp ra trường. Sau một thời gian dài vừa học vừa làm ở bệnh viện, mỗi sinh viên y khoa đều có thể tự tin vào tay nghề của mình và cầm văn bằng tốt nghiệp, nhận công tác ở một nơi nào đó theo ý nguyện và điều kiện của bản thân.

Bác sỹ trưởng khoa là một giáo sư nghiêm túc, tận tâm và đánh giá cao những sinh viên ham học, có lòng yêu nghề thực sự. Ngày nào ông cũng làm việc với sinh viên đúng giờ như đã ghi trên lịch làm việc. Nơi tôi ở trọ khá xa bệnh viện nên để khỏi bị trễ giờ vào mỗi buổi sáng, nhiều đêm tôi phải ngủ luôn trong bệnh viện.

Tôi luôn cố gắng làm cho xong mọi việc trước nửa đêm rồi mới đi ngủ nhưng lại thường bị đánh thức dậy bởi những tiếng còi hú của xe cấp cứu. Những ngày sống ở bệnh viện chất chứa

bao nỗi buồn vui về đủ mọi chuyện nhưng đáng nhớ nhất là câu chuyện xảy ra vào đêm giao thừa năm nọ. Tết năm ấy tôi không được về nhà nên tôi tự nguyện ở lại luôn bệnh viện. Vừa buồn, vừa đói bụng lại vừa mệt, tôi thả người xuống giường định ngủ thiếp đi cho quên hết những gì đang mang nặng trong người. Tôi tự nhủ, rồi ngày mai sẽ là một ngày mới và mình sẽ đón chào năm mới là bằng những ca cấp cứu có thể có trong dịp Tết. Bỗng nhiên, từ phòng số 6, tôi chợt nghe hình như có tiếng một đứa bé đang gọi mình. Cô bé khoảng 9 tuổi, mới được nhập viện vào sáng nay. Tôi nhớ buổi sáng, khi tôi tiêm thuốc vào cánh tay cô bé, cánh tay trông gầy nhom thật tội nghiệp. Tôi vội chạy sang phòng cô bé, cô bé nhìn tôi, mỉm cười:

- Hình như chị... bác sỹ đang bị mệt!

Chao ôi! Cô bé gọi tôi là “bác sỹ”. Tôi hỏi:

- Em cảm thấy trong người khỏe hơn chưa? Bệnh viện đang có một ca cấp cứu! - Tôi giải thích với cô bé. Chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau một lát, rồi tôi về phòng mình. Lúc rời khỏi giường của cô bé, cô bé nắm lấy cánh tay tôi và chúc:

- Chị ngủ ngon nhé!!!

Tôi gật đầu, đáp:

- Em cũng vậy nhé!

Cô bé không đáp, chỉ nháy mắt tinh nghịch, tỏ vẻ đồng ý.

Bệnh tình của cô bé là đề tài thảo luận tốn nhiều công sức và thời gian của đám sinh viên chúng tôi. Các bác sỹ cũng tham gia đóng góp ý kiến. Chưa đầy một năm sau, cô bé đã khỏe hơn, đôi má hồng trông rất dễ thương. Em được xuất viện...

Thế nhưng, chẳng bao lâu sau, da của em trở nên trắng bệch, đôi chỗ trên cơ thể chẳng rõ nguyên do gì lại bị những vết bầm tím. Mặc dù gia đình và các bác sỹ đã cố gắng rất nhiều nhưng không thể để em điều trị tại nhà được và thế là, một lần nữa cô bé phải nhập viện.

Xét nghiệm máu cho thấy, cô bé bị ung thư bạch cầu. Mọi người trong bệnh viện, từ bác sỹ chuyên khoa đến y tá, điều dưỡng đều quan tâm đến cô bé, yêu thương cô bé nhưng hoàn toàn không có sự thương hại. Bởi lẽ, ở cô bé có một điều gì đó rất đặc biệt. Tôi không biết phải gọi điều đặc biệt ấy là điều gì, tôi chỉ biết rằng, nụ cười trong sáng, hồn nhiên của cô bé luôn làm cho tâm hồn tôi ấm áp. Nhiều lần, tôi nhìn thấy cô bé ra ngoài hành lang, mỉm cười và vẫy tay

chào bác bạn nhỏ khác vừa mới nhập viện. Có lúc tôi còn thấy cô bé chia cả những bông hoa và những thỏi kẹo cho những bạn khác nữa. Ở nơi bệnh viện ảm đạm này, nụ cười của cô bé như thắp sáng mọi căn phòng. Tôi thật cảm phục cô bé, vì ở lứa tuổi còn nhỏ như vậy, cô bé lại có khả năng biểu lộ lòng tốt, lòng quan tâm và yêu thương người khác.

Màu Đông đến, tuyết rơi trắng xóa, phủ đầy lên cả cửa kính của các cửa sổ. Vào ngày lễ Giáng Sinh, tôi ngạc nhiên khi cô bé đòi gia đình phải trang trí một góc giường bệnh bằng một cây thông có treo những quả chuông và những bóng đèn sáng lấp lánh. Cha của cô bé là một giám đốc ngân hàng nên ông có điều kiện để chiều chuộng con. Cây thông Noel giữa phòng bệnh làm cho cả căn phòng trở nên tươi sáng, ấm áp hơn... Tôi cảm động biết bao khi nhìn thấy cô bé cùng với những em bệnh nhân khác đang cố gắng tập hát một bài Thánh ca mà các em sẽ hát trong đêm nay...

Tôi không biết cô bé có phải là một thiên thần từ trên trời được phái xuống trần gian để thắp lên niềm vui cho các em nhỏ bệnh tật trong bệnh viện này hay không? Nhưng tôi biết chắc chắn một điều rằng, những niềm vui mà cô bé đã mang lại cho mọi người trong bệnh viện thật ý nghĩa vì những niềm vui ấy đã giúp các em nhỏ được sống hồn nhiên, hạnh phúc, phần nào quên đi những nỗi đau bệnh tật...

*

* *

Sau này, khi tôi tốt nghiệp đại học và trở thành bác sĩ, tôi đã quyết định trở về làm việc trong bệnh viện ở quê, gần nơi gia đình tôi đang sinh sống. Ở nơi đây, tôi luôn nhớ về hình ảnh của cô bé ngày xưa và tôi tâm niệm một điều rằng, để giảm bớt những nỗi đau của bệnh tật, những em nhỏ đang là bệnh nhân trong bệnh viện này không chỉ cần đến thuốc men và đôi bàn tay tận tình chăm sóc của tôi mà quan trọng hơn, các em còn cần cả những niềm vui!

Tôi đã làm được một chuyện... phi thường!

Thời gian gần đây, để gây bất ngờ cho cả nhà, tôi nảy ra ý định sẽ tập nấu ăn. Phải khó khăn lắm, tôi mới đưa ra được quyết định này. Thế nhưng, công việc kinh doanh hàng ngày quá bận rộn khiến tôi cứ lần lữa mãi, chưa thực hiện được ý định của mình.

Tôi vốn không phải là một người phụ nữ giỏi nấu ăn. Từ những ngày còn bé, là “tiểu thư” con

một trong gia đình, tôi nào có phải nhúng tay vào bất cứ chuyện gì? Mọi công việc lớn nhỏ trong nhà đã có người giúp việc làm hết tất cả. Tôi chỉ có mỗi một việc, đó là chúm mũi vào học để sau này có thể nối nghiệp kinh doanh của cha mẹ mà thôi. Đến lúc chuẩn bị kết hôn, tôi chợt nhớ mình đã đọc ở trong một cuốn sách nào đó có một câu nói bất hủ rằng: “Con đường đến với trái tim của người đàn ông thường phải đi qua dạ dày” nhưng tôi chẳng biết có đúng hay không nữa? Tôi thầm nghĩ, chẳng riêng gì với nam giới, ngay cả phái nữ chúng tôi, con đường đi đến trái tim của phái nữ nhiều khi cũng vẫn phải đi qua cái “dạ dày vĩ đại” kia mà thôi! Hơn nữa, mẹ tôi cũng khuyên: “Sau này làm vợ, làm mẹ mà không biết nấu ăn thì làm sao chấp nhận được, hả con? Không khéo người ta lại cười vào mặt cho đấy!”. Nghe vậy, tôi cảm thấy tự ái kinh khủng và quyết tâm theo học lớp nữ công gia chánh ở Nhà văn hóa Phụ nữ thành phố. Chưa biết tôi sẽ nấu được cho người chồng tương lai của mình những món ăn tuyệt vời cỡ nào, chỉ biết rằng, mỗi lần tôi đi học nấu ăn thì tôi luôn “hành tội” anh bằng cách bắt anh phải chờ tôi đi học và đứng chờ đợi mỗi mồn ở ngoài cổng Nhà văn hóa Phụ nữ. Lý do thật đơn giản, trong lúc học, tay chân tôi lúc nào chẳng tỏ ra lóng ngóng vụng về nên bao giờ tôi cũng thực hành xong sau cùng. Những lúc như vậy, tôi sốt ruột đứng từ cửa sổ trên lầu Nhà văn hóa Phụ nữ nhìn xuống góc đường nơi anh đang đứng chờ tôi, hình như anh cũng tỏ vẻ sốt ruột qua nét mặt nhăn nhó chẳng kém gì tôi. Thế nhưng, lúc tôi uể oải đeo túi xách trên vai, bước ra cổng tự nhiên nét mặt anh đã tươi tỉnh hẳn lên, chẳng hề tỏ chút sốt ruột hay mệt nhọc gì. Anh lại còn quan tâm hỏi han tôi có mệt không, học nấu ăn có vất vả lắm không? Những ngày yêu nhau tươi đẹp như thế rồi cũng qua nhanh cho đến ngày chúng tôi tổ chức đám cưới. Tấm chứng chỉ nữ công gia chánh của tôi ngày nào rồi cũng được cất vào tủ kính để làm... kỷ niệm.

Thực tế cuộc sống hôn nhân khác xa với những điều “kinh khủng” mà lâu nay tôi vẫn tưởng tượng ra. Chẳng biết phước đức ông bà bao nhiêu đời để lại mà tôi may mắn kết hôn với một người chồng quá tuyệt vời. Anh là người nấu ăn rất giỏi và rất đổi yêu thương tôi! Những món ngon đều do bàn tay anh nấu chứ không phải tôi.

Thế rồi, hòa mình với nhịp sống hối hả, quay cuồng, công việc của cả vợ lẫn chồng đều bận rộn, gia đình tôi chỉ còn cách thuê người giúp việc. Thời gian như bóng câu vụt qua cửa sổ, vợ chồng chúng tôi sống với nhau suốt mười mấy năm trời và đã có hai con, một gái một trai nhưng chẳng bao giờ anh và các con tôi có dịp được thưởng thức những món ăn ngon do chính bàn tay tôi nấu.

Giờ đây, con gái tôi cũng đã lớn và đang “rục rịch” chuẩn bị có bạn trai dòm ngó. Mà chẳng hiểu tại sao lại “vô phúc” thay, con gái tôi cứ bắt chước tôi chứ không chịu bắt chước tài trợ của ba nó. Nhiều lúc, tôi cũng tự nghĩ rằng, mình phải cố gắng nấu ăn chút ít cho gia đình để

làm gương tốt cho con gái mình. Nhưng cũng giống như ở đầu câu chuyện tôi đã nói, tôi cứ lần lữa mãi mà không sao thực hiện được ý định này. Nhân dịp mẹ chồng tôi đến nhà chơi, tôi quyết định mình phải “trổ tài”. “Không khéo người ta lại cười vào mặt cho!” - Chao ôi! Câu nói mà mẹ tôi đã dặn cách đây gần hai mươi năm trước khi tôi chuẩn bị lấy chồng, giờ đây vẫn còn văng vẳng bên tai tôi...

Tôi quyết định sẽ chiêu đãi cả nhà món mì Ý. Chiều đi làm về, tôi hối hả ghé siêu thị, mua vài thứ cần thiết rồi phóng xe nhanh như bay về nhà. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của món mì Ý thơm ngon tuyệt vời mà tôi sắp thực hiện. Mẹ chồng tôi đã đón sẵn ở cổng, lúi cuội xách giỏ giúp tôi. Rồi mẹ vào bếp, lúi húi giúp tôi rửa cà chua... Lúc nào mẹ chồng tôi cũng hăng hái, thích làm mọi công việc. Tôi phải cố gắng lắm mới thuyết phục được mẹ chịu lên nhà ngồi xem ti-vi và trò chuyện với cháu trai. Vốn không quen nội trợ, chỉ có một món mì Ý đơn giản mà tôi mất gần ba tiếng đồng hồ cũng chưa làm xong. Bận không thể hình dung nổi, lâu nay tôi chẳng bao giờ bắt tay vào công việc này nên nó thực sự là một thử thách đối với tôi như thế nào? Tôi lo sợ đến nỗi trên trán mồ hôi cả mồ hôi hột, tay chân thì muốn run lấy bầy vì đói bụng và vì mệt...

Đến lúc chồng tôi về, anh khệ nệ xách hai túi nilon đựng đầy đồ ăn. Anh nói:

- Tưởng em cũng đi làm về muộn nên anh mua sẵn đồ ăn rồi!

Chồng tôi luôn là một người đàn ông rất chu đáo. Nhưng anh lại nói:

- Thôi! Anh cất hết đồ ăn này vào tủ lạnh để dành ngày mai. Tối nay, cả nhà sẽ cùng thưởng thức món của em, em đồng ý không?

Con gái tôi đi học tiếng Anh buổi tối ở trung tâm ngoại ngữ về, vội vã chạy vào bếp và sung sướng hét lên:

- A! Con biết rồi, món này mẹ làm, trong tiếng Anh gọi là Spaghetty. Bất ngờ quá!

Thức ăn được dọn ra, cả nhà cùng dùng bữa thật vui vẻ. Về phần tôi, cũng là món mì Ý lâu nay tôi vẫn ăn ở nhà hàng nhưng sao hôm nay ăn ngon tuyệt vời? Tôi chợt nghĩ, công việc nội trợ quả thật là một thử thách nhưng là một thử thách xứng đáng, bởi vì thử thách ấy giúp chúng ta đem lại niềm vui cho những người thân yêu nhất của mình!

Ăn xong, con gái tôi tự nguyện phụ giúp tôi dọn dẹp. Chao ôi! Sao bỗng dưng hôm nay nó trở nên ngoan ngoãn, siêng năng vậy nè? Bình thường mọi ngày nó có biết rửa chén là gì đâu?

Đêm đã khuya, chỉ còn hai vợ chồng trong phòng ngủ, chồng tôi nhẹ nhàng vuốt tóc tôi và hỏi:

- Có mệt lắm không em? Cảm ơn em đã làm được một việc rất có ý nghĩa với gia đình, với mẹ, với anh và với các con...

*

* *

Vậy đó, thử thách mới và thời gian dành cho gia đình luôn là hai yếu tố quan trọng nhất đem lại hạnh phúc cho những con người trong xã hội hiện đại, còn bạn, bạn có tin vào điều đó không?

15 điều bạn ít nghĩ đến

- Từ hôm nay, bạn hãy thử nghĩ về 15 điều dưới đây để sống hạnh phúc và yêu đời hơn:
1. Ít nhất có 5 người trong cuộc đời này yêu thương bạn rất nhiều và sẵn lòng hy sinh để bạn được hạnh phúc.
 2. Ít nhất cũng có thêm 15 người nữa cũng yêu thương bạn và đang mong đợi bạn cũng yêu thương họ.
 3. Có nhiều khi, lý do duy nhất khiến một người bất kỳ nào đó ghét bỏ bạn chỉ là vì họ rất mong được giống như bạn.
 4. Nụ cười xinh đẹp, tươi tắn của bạn có thể mang lại sự hưng phấn cho người khác, ngay cả khi họ có không thích bạn đi chăng nữa.
 5. Vào mỗi buổi tối, chắc chắn sẽ luôn có một người nào đó trăn trở, suy nghĩ mãi về hình ảnh của bạn trước khi đi ngủ.
 6. Trong cuộc đời này, bạn chẳng phải là vĩ nhân nhưng cuộc sống đời thường của bạn luôn đẹp đẽ và đáng ao ước, ít nhất là trong mắt của một người nào đó.
 7. Một người nào đó có thể sẽ cảm thấy cuộc sống của họ chẳng còn ý nghĩa nếu họ không được sống vì bạn và tận tụy hy sinh cho bạn.

8. Bạn là một người độc đáo trong cuộc đời này bởi không có bất kỳ một người nào khác hoàn toàn giống hệt như bạn.
9. Bạn không hề biết rằng có một người nào đó vẫn ngưỡng mộ nhân cách cao đẹp của bạn, ngay cả khi bạn không còn tồn tại trên mặt đất này nữa.
10. Khi bạn phạm phải một sai lầm lớn, bạn sẽ phải trả một giá đắt. Nhưng nhiều khi những điều tốt đẹp nhất cũng đang đến vì bạn đã trải qua sai lầm đó.
11. Khi bạn trách móc cả cuộc đời đang quay lưng lại với mình thì bạn hãy thử tự hỏi rằng liệu mình có chủ động quay lưng lại với cuộc đời từ trước hay không?
12. Khi bạn nghĩ mình chẳng hề có một cơ hội tốt nào để thực hiện được những điều mình mong muốn thì bạn sẽ mãi mãi không có một cơ hội nào cả. Trái lại, nếu bạn luôn tự tin vào chính mình, không ngừng rèn luyện những năng lực quý báu của bản thân thì chắc chắn rằng, không sớm thì muộn, cơ hội tốt sẽ đến với bạn.
13. Hãy luôn nhớ tới những điều đáng yêu mà người khác mang đến cho bạn, còn với những ấn tượng không tốt thì bạn hãy cố gắng quên đi.
14. Đừng quên nói với một người nào đó về những điều mà họ đã làm cho bạn hạnh phúc, chắc chắn họ cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn khi được nghe bạn nói như vậy.
15. Nếu bạn có những người bạn cao thượng, hãy dành thời gian quan tâm đến họ, để họ được biết rằng trong mắt bạn, họ là những người cao thượng...

Vững bước trên đường đời

Vững bước trên đường đời không phải là điều đơn giản!

Mỗi ngày đều có một hay nhiều lý do ngăn cản bước chân ta,

Và cả những cám dỗ trên đường đời đang không ngừng vẫy gọi,

Có thể khiến ta lạc lối!

Lẽ dĩ nhiên, vẫn có những ngày chẳng điều ngăn cản,

Nhưng tâm hồn ta bỗng trở nên u ám, ảm đạm,

Ta cảm thấy đường đời sao dài quá, mệt mỏi quá!

Và ta chỉ mong muốn được tạm nghỉ ngơi một lát mà thôi!

Rất nhiều khi chỉ mình ta nên từng bước đường đời...

Ta muốn có bạn đồng hành nhưng chẳng biết tìm đâu nữa!

Ta mỗi mệt, nản lòng và muốn bỏ cuộc giữa chừng, không thể tiếp tục cất bước,

Vì chẳng có ai nâng đỡ tâm hồn ta lên!

Sẽ chỉ có mình ta chịu trách nhiệm về đường đời của ta,

Chỉ có cố gắng bước, đi liên tục và không bao giờ tỏ ra thất vọng, mệt mỏi

Ta mới đưa cuộc đời từ bóng tối về nơi đầy ánh sáng,

Từ những ngày âu lo, thất vọng... đến một ngày mai rực rỡ, huy hoàng!

Hãy hướng nhìn về ngày mai và nuôi hy vọng vượt qua mọi khổ đau,

Hãy tìm những điều thúc đẩy mình vui sống và luôn ca hát...

Hãy sống hết lòng với cuộc sống hôm nay,

Và luôn hy vọng, vững tin vào một ngày mai tươi đẹp!

Lời cam kết với chính mình

Từ ngày hôm nay, tôi tự cam kết với chính tôi...

Sẽ luôn bước đi về phía ánh sáng của các Thiện,

Sẽ chiến đấu với cả những bóng tối tội lỗi trong mình,

Vũ khí chính là Tri Thức và Những Việc Làm Tốt của tôi...

Tôi không ngần ngại thừa nhận những người tốt tôi gặp trên đường đời là “Thầy”,

Miễn là họ chỉ dẫn cho tôi con đường đi tới ánh sáng của cái Thiện.

Tôi sẽ chọn con đường Đến Với Mọi Trái Tim,

Và theo đuổi Những Niềm Hạnh Phúc Chân Chính.

Là một chiến sỹ dũng cảm, tôi sẽ chiến đấu và đánh bại mọi kẻ thù,

Tên gọi của chúng là “Ươn hèn”, “Dốt nát”, “Tối tăm”, “Nghèo đói”, “Bất công”,...

Tôi sẽ cố gắng sống như Một Con Người Có Nhân Cách nhất,

Vì cuộc sống, vì hạnh phúc của tôi cùng những người ở quanh tôi.

Tôi sẽ dùng Tình Yêu, sự Cảm Thông để đối xử với người khác.

Tôi sẽ góp sức cùng những người xung quanh,

Để vươn đến một cuộc sống hạnh phúc cho tất cả mọi người.

Và bằng tất cả những điều đó, tôi biết rằng,

Nhân Cách của tôi sẽ hình thành và mãi ghi đậm dấu ấn trong lòng người khác...

Từ ngày mai, tôi không còn tuyệt vọng nữa...

Cuộc đời mỗi người chẳng ai giống ai. Mỗi người sinh ra có một hoàn cảnh, một số phận khác nhau. Điều cần thiết nhất trong cuộc sống vẫn là nghị lực và lòng dũng cảm để vượt qua những

thử thách, những trớ trêu của số phận. Trong những năm tháng lăn lộn đầy vất vả với nghề phóng viên, tôi đã được gặp rất nhiều chuyện cảm động về những mảnh đời bất hạnh nhưng luôn biết dũng cảm chấp nhận và vượt lên số phận. Dưới đây là tâm sự của một người mẹ khi có đứa con bị khuyết tật bẩm sinh.

*
* *

Tôi muốn ngắt đi khi phát hiện ra mình là mẹ của một đứa trẻ bị khuyết tật bẩm sinh. Nước mắt tôi cứ lăn dài trên má, tôi cứ ngồi lặng im, buồn bã như thế, chẳng còn nói được điều gì nữa. Còn gì buồn hơn khi đứa con mà mình đã mang nặng chín tháng mười ngày, rút ruột đẻ ra lại chẳng hề giống như mình mong đợi lâu nay. Tôi quá buồn, thậm chí cảm thấy mình gần như tuyệt vọng. Tôi chỉ muốn khóc thét lên thật to, kêu gào thật thảm thiết về nỗi đau lúc này. Trời ơi! Chắc tôi chết mất thôi!

Vị bác sỹ tỏ ra rất am hiểu về tâm lý của bệnh nhân và những người mẹ đang phải chịu đựng nỗi tuyệt vọng như tôi, dịu dàng khuyên:

- Nếu chị muốn khóc, cứ khóc cho thật thoải mái. Đừng kìm nén gì cả! Khóc xong rồi, chị sẽ cảm thấy nhẹ nhõm bớt!.

Nhưng lạ thay, khi nghe nữ bác sỹ khuyên như vậy, tôi chẳng còn khóc lóc gì được nữa. Trong cảnh khó khăn như thế, chồng tôi lặng lẽ bỏ tôi để đến với một người đàn bà khác. Tôi lặng lẽ nuốt nước mắt vào trong nhưng nỗi buồn cứ đeo đẳng suốt những năm tháng dài kế tiếp sau đó. Một mình nuôi con trong đau khổ cùng cực, mãi đến sau này, khi con tôi đủ tuổi để đến trường, tôi vẫn ngại ngần, không muốn gửi cháu vào trường để học. Chần chừ mãi, tôi lại nghĩ, nếu mình cứ để con ở nhà như thế này thì con mình sẽ còn thiệt thòi mãi mãi. Nếu mình cứ để con ở nhà mãi như vậy thì chính mình đang tự làm cho con mình thiệt thòi hơn. Không chịu cho con đi học thì chẳng khác nào mình đang làm tăng thêm hố sâu ngăn cách những thiệt thòi của con so với những đứa trẻ bình thường khác.

Suy nghĩ như vậy, tôi lại muốn đưa cháu đến trường. Lúc này, cháu đã 7 tuổi. Con gái tôi sẽ phải rời bỏ căn phòng quen thuộc ở nhà để hòa nhập vào một môi trường mới với những trẻ em khác mà ở nơi đó, con tôi phải tự tìm cách làm cho bản thân nó tự tin hơn, hăng hái hơn, vui vẻ, hòa đồng với các bạn đồng trang lứa với nó. Tôi phát ốm vì những nỗi lo đó. Tôi càng thương con thì nỗi lo trong lòng tôi cứ dâng đầy thêm. Tôi tự hình dung ra đủ thứ khó khăn đang chờ đợi con mình. Tôi tự hỏi: liệu rồi đứa con bé bỏng, đáng thương của mình có làm

được những điều đó không? Liệu nó có thích nghi được với môi trường mới như vậy hay không? Liệu rằng những yêu cầu của môi trường sống mới đang đặt ra cho con tôi có qua sức nó hay không? Đầu óc tôi cứ ngập chìm mãi trong một loạt những câu hỏi liên tiếp như thế! Rồi tôi lại nghĩ, hay là thôi, chẳng cho con đi học nữa, cứ để con ở nhà như thế này, khỏi lo gì nữa hết! Phải rồi, giải pháp đơn giản nhất là “giải pháp ở nhà”.

Trong thâm tâm, tôi cứ bị giằng co mãi giữa hai hướng giải quyết, hoặc là đưa con đến trường hoặc là cứ để con mãi mãi ở nhà. Cách giải quyết nào cũng có cái khó và cái dễ của riêng nó. Nhưng tôi lại nghĩ, chọn giải pháp “để con ở nhà” thì dễ cho trước mắt thôi, còn xét về tương lai lâu dài sau này, con tôi rồi cũng sẽ phải đương đầu với biết bao khó khăn không tránh khỏi trong cuộc đời của nó. Khi tôi không còn trên thế gian này nữa, ai sẽ lo cho con tôi? Tôi có sống đến mấy trăm tuổi lo mãi cho con được đâu! Đó là chưa nói: sự dốt nát, thất học là điều thiệt thòi nhất trong cuộc sống. Tôi chẳng bao giờ muốn con mình như thế cả. Nếu con tôi không đi học, suốt đời nó sẽ mù trước một thế giới sống động bên cạnh nó mà nó không hề biết cũng chẳng bao giờ có thể nhận ra. Đó là thế giới của tri thức, của sách vở, của những điều tốt đẹp trong cuộc sống. Khi người ta biết chữ, người ta sẽ đọc được những cuốn sách hay, sẽ học đọc nhiều kiến thức bổ ích, sẽ thấu hiểu những tình cảm cao thượng chứa đựng trong từng trang sách. Từ đó, con người ta có thể sống tốt hơn... Nếu con tôi được đi học, nó sẽ hiểu biết nhiều hơn, tâm hồn nó sẽ tốt đẹp hơn và chắc hẳn sẽ nó cũng biết yêu thương tôi nhiều hơn...

Những ý nghĩ này kéo tôi về giải pháp lựa chọn thứ hai, nghĩa là ngay lập tức phải cho con đến trường. Đúng là cháu sẽ phải đương đầu với rất nhiều thử thách ngay trước mắt. Nhưng xét về tương lai lâu dài và ngay cả cuộc sống hiện tại trước mắt nữa, con tôi sẽ có được rất nhiều hạnh phúc.

Và thế là, sau khi đã tự đấu tranh với chính mình, tôi chẳng chần chừ gì nữa, quyết định đưa cháu đến trường.

Mọi thử thách dành cho con tôi vẫn có nhưng không quá dữ dội khiếp như lâu nay tôi vẫn tự tưởng tượng ra. Ngày đầu tiên, cháu được cô giáo khen là có cách phát âm chuẩn và rõ ràng. Như vậy là con tôi sẽ học đánh vần và dần dần cũng sẽ biết đọc, biết viết như những trẻ em bình thường khác. Cứ nghĩ như vậy thôi, nước mắt tôi như muốn trào ra vì xúc động, sung sướng. Mỗi buổi chiều đón con đi học về, tôi vui sướng không sao tả xiết. Con tôi cũng tỏ ra vui hơn so với những năm tháng qua - năm tháng nó cứ phải lui thủi sống ở nhà một mình mà không có bạn...

Cũng nhờ gửi con đến trường mà tôi có thêm thời gian để đi làm công nhân cho một nhà máy ở gần nhà. Nhờ công việc này, tôi lại có niềm vui được làm việc, được đóng góp sức mình cho xã hội và có thêm thu nhập để lo cho con... Và thế là, từ ngày mai, tôi không còn tuyệt vọng nữa!.

*

* *

Những khó khăn, thử thách vẫn luôn tồn tại trong cuộc đời. Nếu ngày hôm nay, bạn trốn tránh chúng thì một ngày mai không xa, chúng cũng sẽ lại xuất hiện lù lù ngay trước mắt mà thôi! Trái lại, nếu ngày hôm nay bạn dũng cảm chấp nhận và nỗ lực vượt qua những thử thách của cuộc đời, bạn có quyền hy vọng mình sẽ gặt hái thành công và hạnh phúc ở tương lai...

Đổi mới tâm hồn

Bạn thân mến! Có bao giờ bạn bị rơi vào một trong những triệu chứng dưới đây không?

Bạn gặp những con ác mộng liên miên, bạn có cảm giác như mình là kẻ sống thừa, mình là kẻ bị ruồng bỏ, chẳng còn chút hy vọng gì vào cuộc sống, thậm chí muốn chết quách cho xong? Hay là bạn cảm thấy hoàn cảnh sống hiện tại khiến mình khó xử quá, chẳng biết phải xoay sở cách nào nữa? Bạn không tìm thấy hướng đi cho cuộc đời mình? Bạn hay bị căng thẳng, rất dễ nóng giận với bất kỳ ai mà bạn gặp? Trong cuộc sống hàng ngày, trong cách cư xử, bạn luôn luôn lo lắng, lúc nào cũng phải dè chừng, đề phòng người khác? Bạn thấy mình ít khi gặp may mắn mà lại toàn gặp chuyện “xui xẻo” thôi? Bạn thấy mình cư xử với người khác thật chẳng giống ai, sao mình cứ hay phạm phải những lỗi lầm vụng về khi cư xử với người khác như vậy? Bạn thấy lòng mình sao mà trống trải, cô đơn quá? Bạn cảm thấy công việc mà bấy lâu nay mình theo đuổi thật là nhàm chán và cũng chẳng có ý nghĩa gì? Bạn cảm thấy mình túng thiếu, gặp nhiều khó khăn về tiền bạc? Bạn gặp nhiều chuyện trục trặc trong tình yêu hay trong quan hệ gia đình? Bạn nghĩ hình ảnh của mình trong mắt người khác thật xấu xí, chẳng lúc nào mình có được một thân hình và một sắc đẹp lý tưởng?...v.v...và v...v...

Nếu bạn bị rơi vào một trong những “triệu chứng” nêu trên thì đó là những dấu hiệu chứng tỏ bạn cần đổi mới tâm hồn mình!

Đổi mới tâm hồn, thực sự là một công việc rất quan trọng để nhìn nhận lại chính mình, tháo

gỡ những vướng mắc hiện nay để từ đó, tạo cho mình một sức mạnh từ bên trong, tiếp tục vươn đến một tương lai tốt đẹp hơn.

Bạn chỉ cần dành một khoảng thời gian tĩnh lặng để đổi mới tâm hồn mình nhưng khoảng thời gian này lại rất có ý nghĩa, vì nó làm cho nhân cách của bạn được thăng hoa, và cuộc đời bạn sẽ trở nên thành công hạnh phúc hơn rất nhiều lần.

Muốn đổi mới tâm hồn, chúng ta phải làm thế nào?

Trước hết, chúng ta nên nghiêm túc nhìn nhận lại chính bản thân mình. Phần lớn những khổ đau, muộn phiền của bản thân ta là do những lầm lỗi của ta. Luôn có ý thức rèn luyện bản thân, gìn giữ tâm hồn trong sáng thì cuộc sống của mình cũng sẽ đáng yêu hơn rất nhiều lần.

Thứ hai, cuộc sống có thể có rất nhiều chuyện khó khăn, phức tạp, chúng ta không thể giải quyết được hết mọi vấn đề cùng một lúc. Mà nếu muốn giải quyết tốt bất cứ vấn đề gì đi chăng nữa thì điều kiện trước tiên là tâm hồn mình phải thanh thản. Do vậy, hãy quyết tâm đổi mới tâm hồn, để tạo cho mình một tâm hồn thanh thản trước đã!

Thứ ba, chúng ta nên nhìn cuộc sống ở nhiều chiều hướng khác nữa chứ không nên mãi cực đoan theo một cách suy nghĩ lâu nay của mình. Chẳng hạn, “muốn sống sung sướng, phải có thật nhiều tiền”. Đây là một quan niệm sống hết sức non nớt, cực đoan, sai lầm. Nếu chúng ta tỉnh táo, sáng suốt hiểu ra điều này, chúng ta sẽ tránh được cho tâm hồn mình những lo lắng không đáng có và biết sống vì những mục đích cao cả hơn trong cuộc đời.

*

* *

Cuối cùng, chúng ta không ngừng học hỏi những kinh nghiệm sống, qua những tấm gương quanh ta, qua những cuốn sách sâu sắc và nhất là qua những trải nghiệm trong cuộc sống để không ngừng tích lũy những kinh nghiệm sống quý báu cho mình qua thời gian...

Lòng tốt là vô giá

Những biểu hiện cụ thể của lòng tốt có ở khắp nơi xung quanh cuộc sống hàng ngày của bạn, đó là: sự cảm thông, lịch sự, thái độ thân thiện, độ lượng, chân thành, thiện chí, biết quan tâm

đến những khó khăn, những đau khổ, bất hạnh... của người khác... Lòng tốt sẽ sinh ra lòng tốt. Bạn có bao giờ suy nghĩ về giá trị của lòng tốt trong cuộc đời chưa? Nó không chỉ là điều cốt yếu trong cuộc sống mà còn là điều mà bất cứ ai cũng phải theo đuổi nếu mong muốn một cuộc sống đầy ắp hương vị hạnh phúc cho cuộc đời này. Làm thế nào để có thể sống tốt với người khác? Chúng ta thử cùng đi tìm câu trả lời:

Cảm thông

Bày tỏ lòng cảm thông không chỉ đơn giản là gửi một bó hoa tươi vào bệnh viện để thăm một người ốm, cũng không chỉ đơn giản là nhặt giúp chiếc khăn tay cho một người vừa đánh rơi. Cảm thông thực sự là biết lắng nghe người khác - lắng nghe một cách chủ động. Cảm thông là giúp người khác suy nghĩ kỹ lưỡng về một ý tưởng, một vấn đề hay một kế hoạch nào đó. Cảm thông là đặt mình vào hoàn cảnh của người khác để thấu hiểu những nỗi đau khổ của người khác. Tôi làm việc, suy nghĩ và cùng cảm nhận cuộc sống với người khác. Lòng tốt sẽ giúp chúng ta dễ dàng bày tỏ niềm cảm thông của mình với người khác, đem cuộc đời họ từ bóng tối ảm đạm ra nơi ánh sáng huy hoàng. Khi bạn nói chuyện với người khác, bạn có thực sự quan tâm đến những điều mà người ấy đang nói hoặc đang cảm nhận không? Và bạn có cố gắng hết sức để thấu hiểu những gì người ấy muốn nói với bạn không? Chỉ một thái độ thật sự biết quan tâm lắng nghe như vậy thôi cũng đã là một hành động chứng tỏ bạn biết cảm thông với người khác rồi!

Thân thiện

Một người tỏ ra thân thiện với người khác thì anh ta biết làm cho người khác mỉm cười. Nhưng còn hơn thế nữa. thân thiện là biết chia sẻ gánh nặng với người khác, khi thấy người khác phải xách một hành lý nặng hoặc cùng nhau chia sẻ những giai điệu đẹp của một bài hát mới. thân thiện cũng có nghĩa là biết cho đi, biết đem lại cho người khác những quà tặng giàu ý nghĩa, biết đưa ra những lời khuyên đúng lúc và hợp lý, biết dành sự quan tâm cho người khác. Khi chúng ta biết chia sẻ, khi chúng ta biết quên một phần nhu cầu bản thân của mình đi để nghĩ đến người khác. Điều đó có nghĩa là chúng ta cũng đồng thời biểu lộ tính độ lượng và thân thiện với người khác.

Thiện ý

Nếu bạn yêu cầu tôi chỉ ra một người không có trái tim biết xúc động, tôi sẽ chỉ cho bạn một

người máy. Người ta có thể có nhiều mức độ bày tỏ nỗi xúc động của bản thân khác nhau nhưng chắc chắn có một điểm chung là con người ai cũng có những xúc động. Một cách tự nhiên, chúng ta có xu hướng quan tâm đến những đau khổ của người khác. Bạn có thể bày tỏ thiện ý của mình với người khác bằng cách giúp đỡ đồng nghiệp trong cơ quan, bà con lối xóm khi họ gặp khó khăn. Bạn cũng có thể bày tỏ thiện ý của mình bằng cách vẫn cư xử tốt và cao thượng với người khác. Ngay cả khi bạn đang bị hiểu lầm và nỗ lực tìm cách để người khác dần dần hiểu đúng về mình.

Yêu thương

Chẳng có cơ hội nào tốt hơn để bày tỏ lòng tốt với người khác cho bằng: bạn hãy yêu thương người khác! Yêu thương là bản chất tự nhiên của con người. Bất cứ ai cũng đều có khuynh hướng người khác và mong muốn được người khác yêu thương mình. Không thể có hạnh phúc thực sự trong những tâm hồn không biết yêu thương. Nếu bạn thật sự yêu thương một người nào đó, tự dưng bạn sẽ cư xử tốt với người đó. Bởi lẽ, yêu thương là đặt tất cả kỳ vọng vào mối quan hệ với người khác sẽ ngày càng tốt đẹp hơn. Thậm chí, ngay cả khi bạn bị hiểu lầm và bị người khác ghét bỏ, bạn vẫn cứ yêu thương người khác và tình yêu chắc chắn sẽ quay trở lại. Được như vậy, cuộc sống của chúng ta trong mối quan hệ với mọi người xung quanh sẽ luôn tràn đầy những điều thú vị!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>